

REALITATEA

ilustrată

*In viață dacă nu-ți prea merge bine
Și traiul ți-e din ce în ce mai greu,*

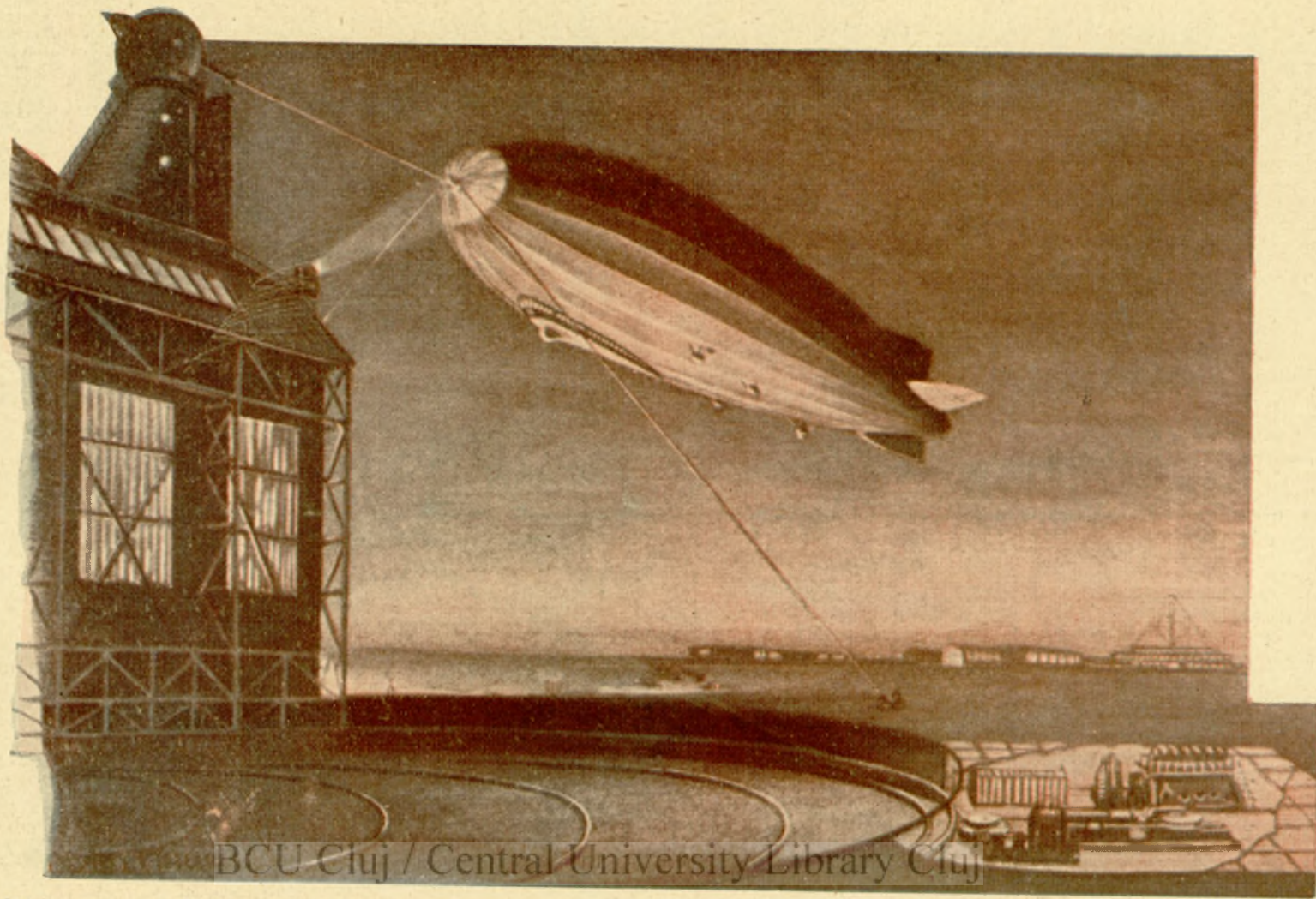
*De rele răzi și ele fug de tine...
De-aceea râd neconținut și eu.*

PRETUL 10 LEI

Lillian Roth, adorabila vedetă a lui „Paramount”

Aeroporturile viitorului

Intr'un aeroport al viitorului. Dirijabilul este atras spre pilonul de ancorare, montat la unul din capetele hangarului rulant. In dreapta jos, se vad instalațiile motrice subterane. In fund, luminate, hangarele fixe, unde vor fi adăpostite aeronavele.

HOTĂRĂT lucru, navigația aeriană ia proporții din ce în ce mai mari. Recenta catastrofă dela Beauvais — a dirijabilului englez R. 101, — pe care l-a prăbușit o rafală de furtună, în timp ce pornise spre Indii, — n'a descurajat pe nimeni. Marile uzine din Germania, șantierile militare aeriene ale Angliei, ca și societățile de producție aeronautică, protejate de stat, din America, anunță importante construcțiuni de nave aeriene, care vor primi botezul văzduhului, chiar în cursul acestui an.

A apărut

Un elegant volum pe hârtie velină, cu numeroase ilustrațiuni

Prețul 50 lei

De vânzare la principalele librării și depozitarii de ziare

Se înțelege dela sine, că interiorul acestor nave vor fi amenajate cu tot ce a lansat tehnica în ultima vreme, în ceea ce privește confortul, pentru că viitorii pasageri să se poată simți cât mai bine pe bordul lor.

Iar în privința forței motrice, mii de cai putere vor contribui la stabilitatea și viteza dirijabilelor, care vor constitui în foarte scurtă vreme, o legătură rapidă și sigură, între vechiul și noul continent, precum și între acestea și Extremul Orient.

Și în timp ce comandantul Byrd se pregătește să pornească spre Polul Nord cu submarinul, doctorul Eckener își echipează dirijabilul „Z. R. 3”, pentru a atinge același obiectiv, pe calea aerului. Și omul care cel dintâiu a înfruntat Oceanul Atlantic, cu Zepelinul, asigură toate cercurile interesate, că expediția sa nu va avea în nici un caz soarta aceleia conduse de comandantul Nobile, cu dirijabilul „Norge”. Ceva mai mult, cum companiile de asigurare internaționale, refuză să asigure, pentru această călătorie, aeronava, aparatele științifice și viețile membrilor expediției, doctorul Eckener a declarat că expediția proiectată va fi dusă la îndeplini-

nire în orice caz. Odată stabilite însă liniile aeriene ce vor fi parcurse în viitor de uriașele aeronave, rămâne de rezolvat o altă importantă chestiune: cum și unde vor fi adăpostite în viitor dirijabilele?

Desigur că toată lumea, capitaliști și tehnicieni, sunt de acord, că trebuiesc create aeroporturi, prevăzute cu instalații speciale, care să asigure sosirea, adăpostirea și plecarea aeronavelor.

Așa cum s'au creat special pentru navele marine, porturi cu radiații spațioase, aparate de diguri puternice, contra furiei valurilor, tot astfel vor trebui create adăposturi pentru navele aeriene.

O mare societate industrială din Germania, care a construit până acum câteva dirijabile, a făcut și planurile viitorului aeroport, ale cărui lucrări au început în toamna anului trecut. Planul constă dintr-o serie de hangare stabile, perfect izolate și asigurate contra incendiului, dintr'un hangar mobil, prevăzut cu posibilități de alunecare în linie dreaptă, pe șine, precum și cu un sistem de rulare pe linii circulare. Acest hangar are montat un pilon puternic de ancorare, cu ascensiu electric pentru ancoră.

Adăpostirea navei se face în modul următor: hangarul rulant este potrivit cu pilonul și intrarea în direcția vântului, astfel ca aeronava să ancoreze contra vântului. Sistemul s'a dovedit excelent, căci curențele de aer provocate de vântul contrar, asigură dirijabilul poziția perfect orizontală, cu motoarele de stabilizare în funcțiune. Odată ce aeronava atinge pilonul, motoarele se opresc, dirijabilul este fixat și din cauza curenților nu-și poate schimba poziția. În aceste condițiuni poate fi introdus cu mult mai multă ușurință, în hangarul care-i este destinat.

Cele de mai sus nu sunt produsul fanteziei, ci rezultatele practice obținute după patru ani și jumătate de experiențe pe aeroportul din Biesdorf (Germania).

Această instalație este extrem de importantă, mai ales pentru dirijabilele metalice. Ea le apără învelișul de eventuale ciocniri cu pământul, la aterisare. Ideea a fost pusă în practică în 1910, de englezul Krell. Într'adevăr, pilonul de ancorare ridicat de el la Cardington, s'a transformat cu încetul, în mașina perfecționată de azi. Pilonului de pe aeroportul englez i s'au aplicat o serie de modificări, printre care și una foarte importantă: un dispozitiv rulant care permite dirijabilului ancorat, să se îndrepte în direcția curenților, după sistemul săgeților de vânt, montate din timp pe acoperiș. Acest dispozitiv, — dupăcum am arătat mai sus, asigură stabilitatea aparatului și a fost adaptat și la instalațiile din Biesdorf.

Se știe că aterisarea dirijabilelor „la pământ” întâmpină mari greutăți, în primul rând pentru că necesită o trupă de câteva sute de oameni, cari fac „tragerea la sol”. Orice vânt mai puternic poate schimba poziția aeronavei, fie ridicând-o brusc dintr'o parte, fie trântind-o de pământ, în care caz, pagubele sunt din cele mai mari. Alteori sdruncelul este atât de grozav, încât înainte de plecare, dirijabilul are de suportat reparațiuni costisitoare. Sistemul Krell asigură ancorarea cu un

maximum de șase oameni și de aceea a fost adoptat, cu oarecare modificări, la hangarul rulant dela Biesdorf, unde asigură ancorarea și totodată adăpostirea ușoară în hangar.

Iată procedeul introducerii dirijabilului în hangar :

Dupăce ancorarea a fost efectuată după sistemul descris mai sus, un autotank, în care se află depozitat un lanț de balast, se instalează sub aeronavă și printr'o macara, adaptată la una din cabine, se face legătura de stabilizare. Apoi ascensorul începe să coboare dirijabilul în dreptul intrării, în timp ce un motor special acționează macaraua lanțului, concomitent cu viteza ascensorului. Când aeronava a fost suficient coborită, este introdusă într'un alt hangar mobil, cu ajutorul unui elevator rulant, urmat de autotank. Greutatea lanțului de balast, ar reprezenta aci echilibrul stabilit pe aerodomurile obicinuite, de sutele de oameni.

Hangarul rulant care adăpostește provizoriu dirijabilul, îl conduce pe linii până la hangarul fix, care-i este destinat, introducându-l în acesta, cu ajutorul unui alt elevator rulant. Acum dirijabilul este în siguranță.

Debarcarea pasagerilor ar urma să fie făcută în acest hangar, care ar constitui în viitor, un fel de gară pentru sosirea și plecarea dirijabilelor.

Aci ar fi instalate birourile de informațiuni, cele vamale și polițienști, înfășurit tot angrenajul unei gări moderne, prevăzută totodată cu instalațiile de aprovizionare a dirijabilului.

În aceleași hale imense, ar urma să se facă și eventualele reparații necesare aeronavelor.

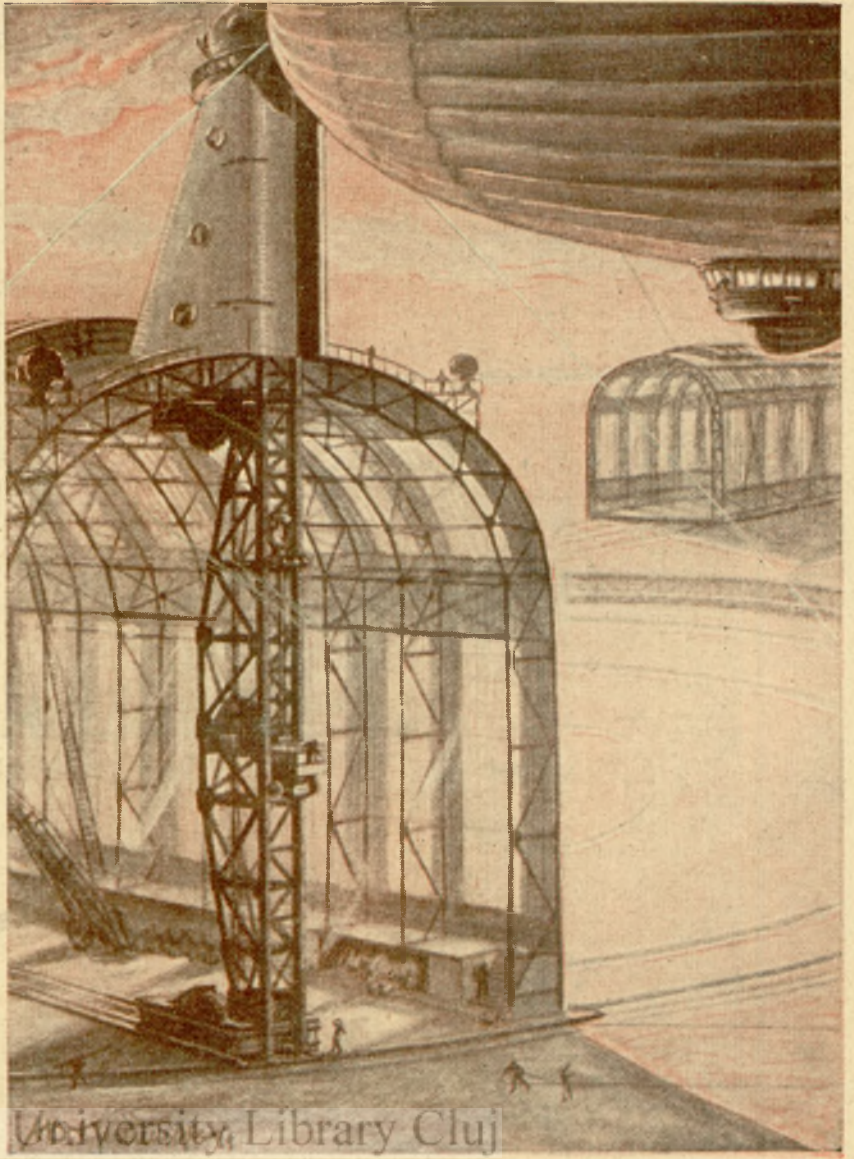
Desigur însă că hangarele vor trebui să fie construite în câmp deschis, — mai ales cel rulant, — căci orice păduri, dealuri, movile sau case, ar turbura direcțiunea vânturilor, formând curente potrivnice ancorării aeronavelor.

Acest capitol este unul dintre cele mai importante, căci odată presiunea curenților asupra dirijabilului ancorat fiind natural determinată, introducerea în al doilea hangar rulant devine foarte ușoară. Orice curent potrivnic ar împiedeca această operație.

Hangarele stabile de adăpostire sunt așezate la rând, depozitarea urmând a se face din două în două hale. Aceasta ca o măsură de siguranță pentru cazuri de incendiu, atâta timp cât dirijabilele vor fi umplute cu hidrogen, iar benzina va pune în mișcare motoarele. Se înțelege dela sine că în cazul unui incendiu, toate aeronavele depozitate în hangare, ar fi distruse de foc și de aceea halele despărțitoare, e bine să aibe rolul de izolatoare.

Dar pe măsură ce dirijabilele devin mai mari, se afirmă cu tot mai multă dreptate, geniala idee a contelui Zeppelin, că ridicarea și coborirea aeronavelor trebuie făcută la suprafața apei. Și nu e mai puțin adevărat, că în foarte scurtă vreme, această idee va fi pusă în aplicare, pentru traficul internațional.

În acest caz, pilonul de ancorare va fi montat pe o insulă plutitoare, din cele care se proiectează de câțiva ani. Aceste insule vor

Hangarul mobil și elevatorul mecanic, cu ascensor.

tura-i specială și un dispozitiv mecanic asigură deșertarea găleților, care se îmbucă apoi, formând patru coloane.

Astfel de insule plutitoare vor fi instalate și pe lacuri, unde coborirea va fi mult mai simplificată, decât pe teren. Pentru acest soi de stațiuni, lacurile sunt cele mai indicate, deoarece nu produc nici pe timp de furtună valuri prea mari. Oficiile vamale și polițienști, ar urma să fie instalate tot în interiorul acestor insule, de unde pasagerii ar fi transportați la țărm cu vaporase. Materialele necesare la bord pentru noua călătorie, și aprovizionarea, s'ar face în același mod.

Dar traversarea oceanelor mai dă mult de gândit specialiștilor, prin aceea că în cazuri de accident sau defecte la motoare, dirijabilele ar fi expuse furiei valurilor, cece ar periclita și mai mult siguranța aeronavei, atât de fragil construită.

Într'adevăr, am putea asemăna uriașul dirijabil, cu un pescăruș, care se lasă la suprafața apei, pentru a se odihni. Dar în timp ce pescărușul este purtat de valuri, de pe creste, în văile formate de balans, ridicat și coborât din nou, fără a-și pierde o clipă stabilitatea, dirijabilul, care prin gazul cu care este umplut, plutește la suprafață, fără a cobori în golurile formate de balansul valurilor, ar fi biciuit de acestea în așa hal, încât pe o mare furioasă, în câteva minute n'ar mai rămânea din el decât un vrac metalic, aruncat la voia întâmplării.

Pentru a evita o asemenea catastrofă, va trebui ca dirijabilele transoceanice să fie construite cu un dispozitiv de plutire, destul de lat și de înalt, ca la

Pentru stabilizarea aeronavei, un lanț-ciucure de balast, este adus pe un autotank. Lanțul este ridicat cu o macara specială.

fi plasate în Oceanul Atlantic și cel Pacific și vor înlesni legăturile între aeronave și transatlantice, pentru schimbul de poștă și pasageri, în diferite direcțiuni.

La aceste ancorări în larg, rolul lanțului de balast va fi ținut de un alt lanț, de care vor fi legate o serie de găleți din ce în ce mai mari; pe măsură ce acestea vor fi coborâte în mare, umplându-se succesiv cu apă, vor reprezenta balastul, trăgând babordul navei, spre nivelul pilonului.

Pentru construcția acestor găleți există materiale atât de ușoare, încât greutatea lor n'ar incomoda întru nimic încărcătura dirijabilului, astfel că ar face parte integrantă din materialul de bord.

La plecarea dirijabilului, lanțul este tras înapoi prin deschiză-

Nici un cititor al nostru nu trebuie să lipsească dela

PRIMUL BAL OFICIAL AL

„REALITĂȚII ILUSTRATE”

care va avea loc la 21 Februarie 1931, în saloanele „ROXY” din Strada Lipsani.

Se prevede un succes formidabil. — Rețineți biletele din vreme

vapoare, dar construit dintr'un material pe cât de ușor, pe atât de rezistent. Acest așa numit „tălpoi de plutire” ar avea misiunea de-a străbate atât crestele valurilor, cât și văile formate între ele, astfel încât să asigure stabilitatea aeronavei amerizate. Valurile isbindu-se de această suprafață plutitoare, care le-ar tăia întocmai ca o sabie (vezi clișeu din pag. 4-a) n'ar mai provoca efecte dezastruoase și până la o eventuală reparație sau vapor care ar sosi într'ajutor, aeronava ar fi salvată.

Totodată, în cazuri de avarii grave, dirijabilul ar putea fi remorcat de un vapor, până în cel mai apropiat port, unde i s'ar putea face o reparație radicală. Dar detaliile tehnice ale construcției acestor „tălpoaie”, — nu le putem desvolta aci.

Dupăcum am spus la începutul acestui articol, statele interesate trebuie să se gândească din vreme la aeroporturile viitorului și să creeze adăposturi pentru dirijabilele de linie, tot așa cum s'a procedat pentru vapoare. Aerogări prevăzute cu întreg utilajul descris mai sus, iată elementele de bază ale viitoarei navigațiuni aeriene.

În fruntea statelor care-au început de pe acum aceste lucrări, stă Germania, care și-a fondat prima bază aeronavală, la Friedrichshafen, iar a doua, cea terestră, — la Biesdorf, lângă Breslau.

Statele Unite au început și ele construcția a două baze aeronavale, una la New-York, în noul bazin comercial și a doua desigur, la Chicago, pe lacul Michigan, cunoscută fiind rivalitatea dintre aceste două mari orașe.

Franța proiectează construirea câtorva aeroporturi terestre, în apropierea marilor orașe, iar la Rochelle și Toulon, a două baze aeronavale.

Anglia are stațiunea dela Cardington și va mai construi altele la Liverpool, Dublin în Irlanda și Dundee, în Scoția.

Este de asemenea foarte cunoscut interesul pe care-l arată oficialitatea italiană pentru toate realizările aeronautice.

Recentul raid al escadrilei de avioane italiene peste Atlantic, în Brazilia, este încă în mintea tuturor.

Astfel că viitoarele baze aeronavale italiene, — în paranteză fie spus, militare, — vor fi construite la Salerno și Brindisi.

Iată deci că toate marile puteri se interesează de această chestiune și în foarte scurtă vreme, navigația aeriană continentală și intercontinentală cu dirijabile, va fi un fapt îndeplinit.

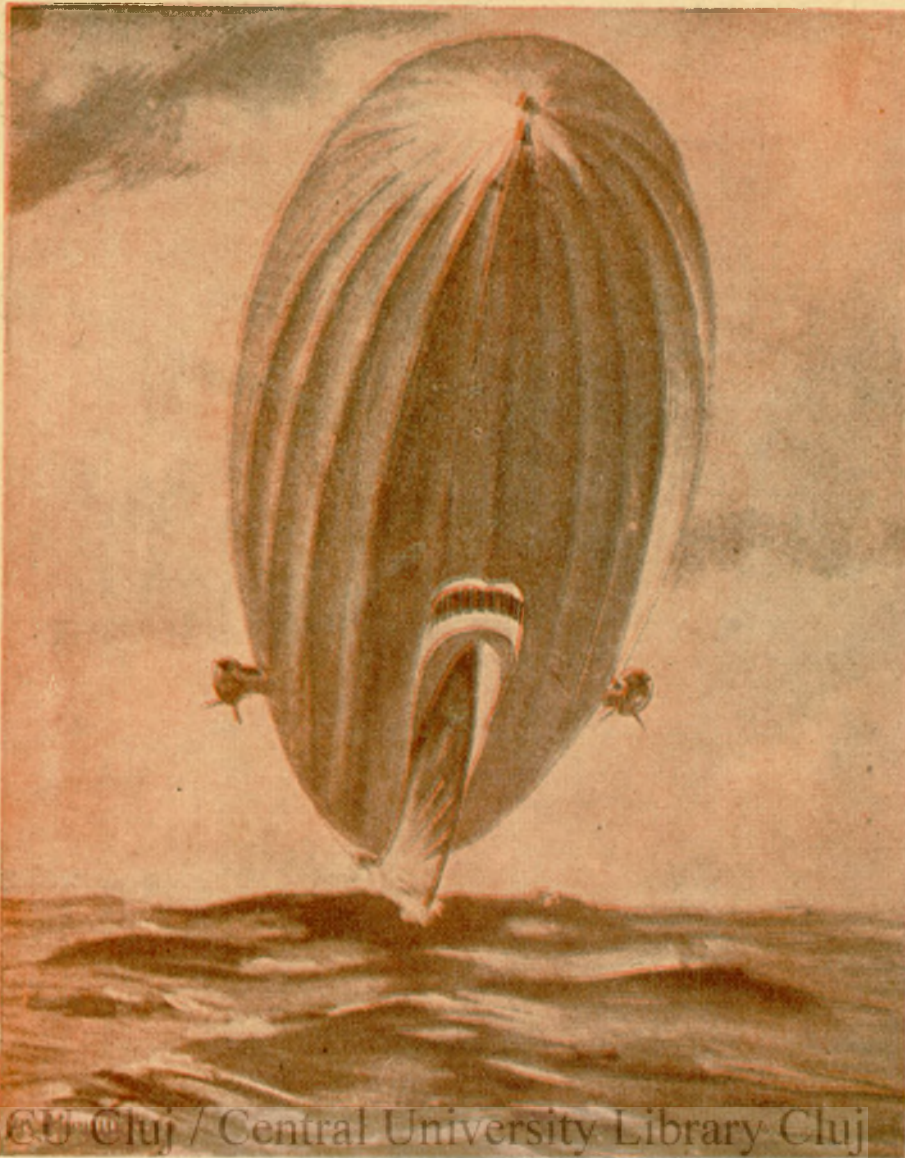
E de prisos, credem, să mai arătăm că aceste comunicații sigure și rapide, vor strânge legăturile de amicitie între popoare, servind astfel cauza păcii.

* * *

Pe de altă parte nu-i mai puțin adevărat, că aceste baze aeronavale reprezintă un real pericol, pentru un eventual caz de război.

Aeronavele pot fi echipate foarte ușor pentru bombardamente. O dovadă la aceasta, sunt pacinicele zeppeline dinnaintea conflagrației mondiale, aparate care au fost transformate în două săptămâni, în cele mai teribile arme de distrugere.

Ca să ne putem face o idee mai clară, asupra pericolului dirijabilelor în cazul unui conflict ar-

Prin dispozitivul de plutire atașat dirijabilului, acesta spintecă valurile ca o sabie tăioasă, stabilizând situația navei, silită să amerizeze.

mat între popoare, ar fi nimerit să vizităm interiorul dirijabilelor, o căror construcție este în curs sau, în stare de proiect.

O țigară metalică, de câteva sute de metri lungime.

Invelișul este lucrat din aluminium, cea mai ușoară compoziție metalică.

Dedesubt și pe de lături, cele opt cabine ale motoarelor.

În fața monstrului, chiar și vârful în care se află montată ancora, este cabina de comandă. Acest post este cel mai important dintre toate piesele dirijabilului.

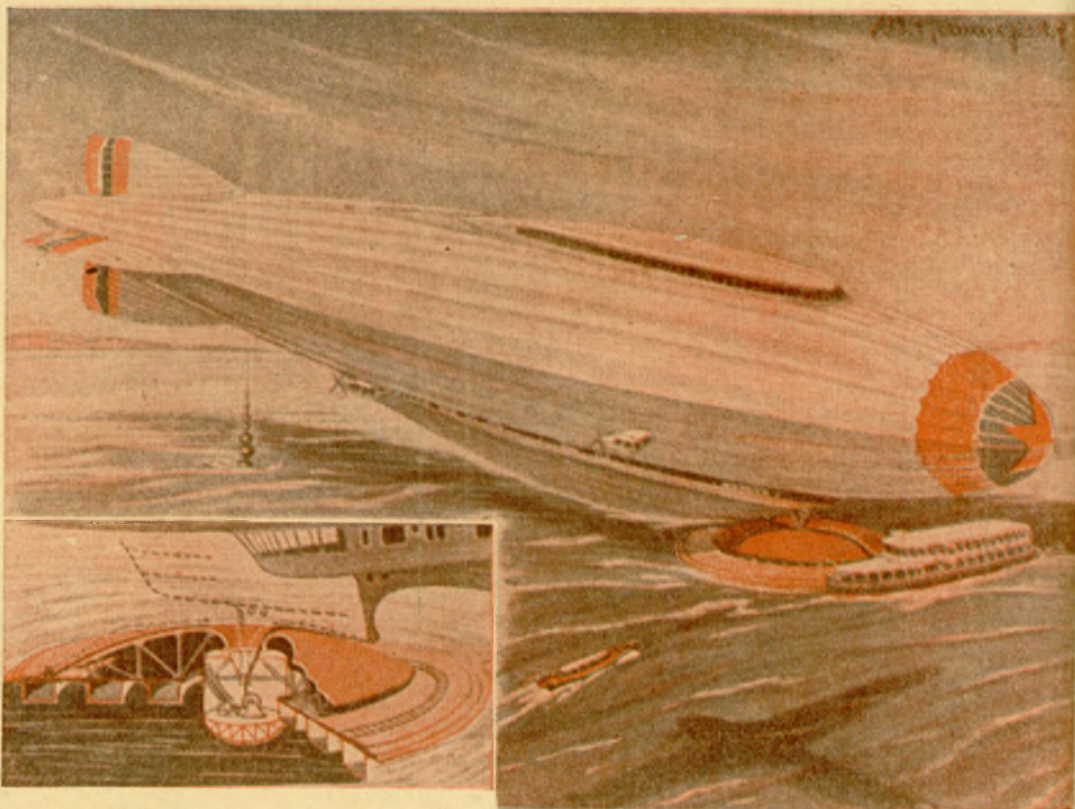
Aparate meteorologice, diferite mașini de măsurătoare, posturi de radiotelegrafie și de emisie recepție radiofonică.

Lângă această cabină, se află dormitoare, baia și sufrageria ofițerilor și a subofițerilor din comandă.

Un culoar îngust conduce la cabinele și saloanele pasagerilor, situate la centrul gondolei. Dormitorul, compus din cabine cu câte două paturi, are pe dreapta sălile de mâncare și de lectură, precum și salonul de fumat, perfect izolat contra incendiului și prevăzut cu un sistem special de ventilație, care elimină imediat fumul.

Pe stânga, se află o terasă admirabilă, închisă cu geamuri incasabile (care nu se sparg) identică punților de pe marile transatlantice.

Cliseul pe care-l publicăm mai jos, reprezintă un post de amerizare, pe suprafața unei ape. O insulă plutitoare (un fel de comandură uriașă) permite dirijabilului să coboare în condițiuni perfecte, iar transportul pasagerilor și mărfurilor până la țărm, se face cu un vapor.

? NU V'AȚI PROCURAT ÎNCĂ ?
Magazinul Nr. 3 ?

Minunatele exemplare ale acestei senzaționale publicații, la toate chioșcurile de ziare.

Prețul LEI 40

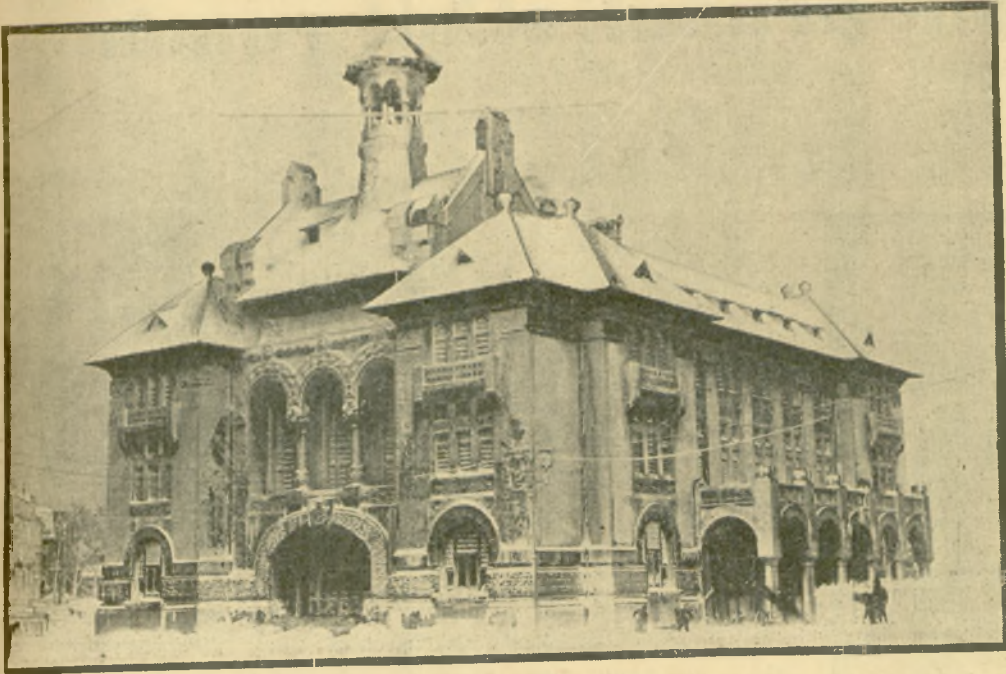
Pe această terasă este instalată o grădină de iarnă, cu plante exotice. Temperatura este aci constantă și pasagerii pot lua loc în fotolii comode, admirând peisagiile terestre peste care sboară aeronava, sau albastrul nesfârșitului mărilor.

În urma acestor instalații, sunt bucătăriile electrice.

Deasupra dirijabilului, în bătaia razelor solare, se află câteva săli mari, cu pereții exteriori și interiori, lucrați din sticlă incasabilă. Aci sunt instalate băile și aparatele de gimnastică.

Ascensoare electrice fac legătura între cabine și sălile superioare. Înapoia bucătăriilor se află cabinele comune ale echipajului și magaziiile de provizii, bagaje și poștă.

VIFORUL

La Constanta

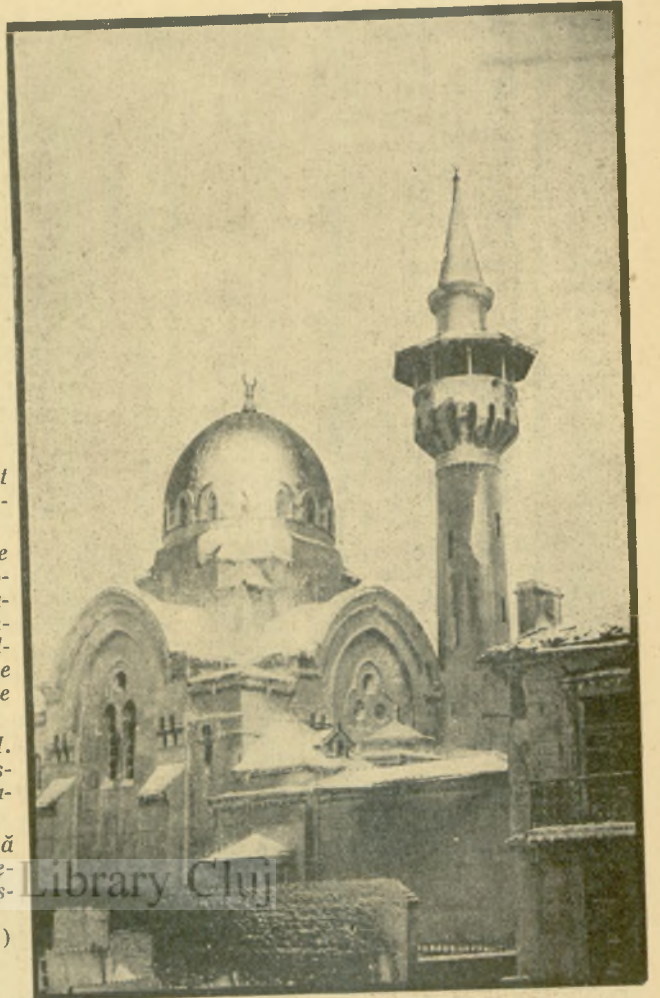
Un vifor extraordinar s'a abătut săptămâna trecută asupra Constanței și în toată Dobrogea.

Zeci de firme au fost smulse de uragan, case au fost desvelite, copacii desrădăcinați, stâlpii metalici ai uzinei de electricitate, îndoiți de violența vântului, iar multe vase din port au fost desprinse din ancoră sau parâme și abordate între ele sau lovite de cheiu.

Vaporul „Regele Carol” al S. M. R. s'a luptat 26 ore cu furtuna, isbutind să se salveze, cu toate catarcele rupte.

Fotografiile noastre reprezintă câteva aspecte ale Constanței devastate de vifor, prinse de corespondentul nostru.

(Foto Păsculescu-Constanța)

Roma proclamă primul sfânt român

VIZITAND o bibliotecă, descoperi o mulțime de acte și documente, fapte și întâmplări care altfel și-ar fi rămas necunoscute.

Mergând de curând la biblioteca Universității din Cluj, am avut prilejul să vorbim cu d. dr. Eugen Barbu, directorul bibliotecii și un pasionat colecționar bibliofil.

Vorbind cu d-sa am aflat ceva despre comorile ce ascunde biblioteca din Cluj — arhive și documente de acum 800 ani, acte și ordine secrete scrise de mână lui Mihai Viteazu, cronicile originale ale lui Șincai.

ELOCINȚA UNEI CARTI CU SCOARȚE VECHI

D. Dr. Eugen Barbu, scoate din marea cassă de fier, — în care păstrează, cele mai prețioase relicve, — o carte cu scoarțe vechi de trei veacuri aproape, tipărită pe la 1670 la Neapole. Arunc o privire asupra copertei:

VITA
DI FRA GIEREMIA
VALLACCO
dell 'Ordine de Frati
Minori detti Capuccini
Scritta

Da Fra Francesco
Severini
Napolitano

Del Medesimo Ordine
In Napoli

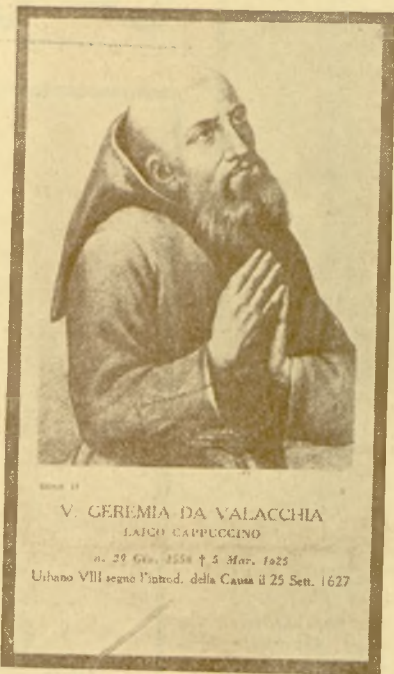
Nella Stamparia di Giacinto Pafardina

In românește asta înseamnă:

Viața lui Eremia Valahu, din ordinul fraților minoriți ai Capuciniilor, carte scrisă de Francisc Severini Neapolitanu din ordinul Medesimo.

CUM SE PROCLAMA UN SFÂNT LA ROMA

Eremia Valahu, a dus o viață de sfânt, a făcut minuni și acum, Roma vrea să-l declare sfânt, — spune d. Barbu.

De regulă, numai după 300 de ani dela moartea unei asemenea personalități, încep la Sfântul Scaun, dezbaterile în privința lui. Se cercetează atunci dacă el îndeplinește toate condițiunile pentru a fi proclamat sfânt.

Eremia Valahu s'a născut la 27 Iulie 1556 și a murit la 5 Martie 1625. Prin urmare la 5 Martie 1925

s'au împlinit 300 ani dela moartea lui. Acum 6 ani au început dezbaterile pentru proclamarea lui ca sfânt. Dezbaterile sunt asemenea unui proces. Durata lor este de 7 ani. Din consiliu asistă și un procuror care-l acuză pe candidat, că a fost un simplu muritor. Apărătorul din oficiu al lui Eremia Valahu descrie atunci viața lui de Sfânt, marile lui calități sufletești, minunile săvârșite de dânsul. Consiliul cercetează pe îndelete tot ce se aduce în sprijinul tezei. Ne fiind suficiente faptele din timpul vieții, se așteaptă ca moaștele sfântului sau sfintei să mai săvârșească minuni, și ca obștea să vorbească tot mai mult de binefacerile lor.

„FELIX“, „BEATUS“, „SANCTUS“

Prima fază a procesului lui Eremia Valahu a trecut, și deocamdată îi s'a conferit titlul de „Felix“ — *fericitul*. Anul acesta a început a doua fază a procesului, după care i se va da titlul de *Beatus*, iar anul viitor adică în 1932 împlinindu-se 7 ani de când se judecă acest proces, Eremia Valahu va fi proclamat cu mare solemnitate de Sfânt- *Sanctus*.

Va fi primul sfânt român. Mai toți sfinții sunt italieni, francezi, greci, bulgari, unguri.

In continuare, d. dr. Eugen Barbu ne-a povestit o întâmplare amuzantă în legătură cu cartea vieții lui Eremia Valahu.

— „D. Ion Bianu, bibliotecarul Academiei Române, aflase că biblioteca noastră posedă această carte de mare valoare și căuta în orice chip să-și procure un al doilea exemplar.

In acest scop scrise vestitului

anticar din Roma, Bacon, să facă luntre și punte și să-i găsească acest volum.

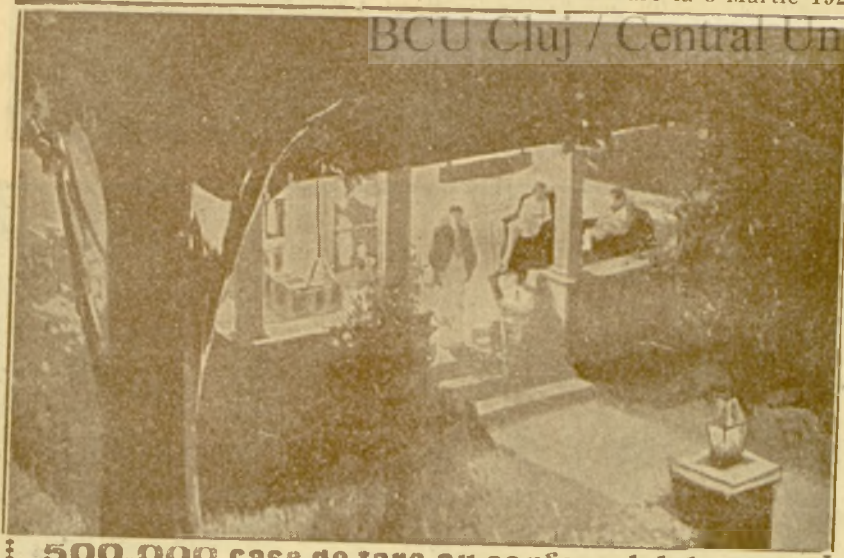
Anticarul italian a căutat pe toate Bibliotecile dar în zadar. Iată însă că se ivește ocazia să facem noi, de aici, marea surpriză valorosului academician din București. Murind în Capitală, boierul român Crupenski, primesc dela duva decedatului o ofertă, să cumpeze biblioteca rămasă. Plec la București, cercetez mai de aproape biblioteca regretatului boier, care cuprindea 4000 volume, și-mai da seamă că prețuiește într'adevăr 80.000 lei cât mi s'a cerut.

Transportând biblioteca la Cluj și făcând inventarierea ei, volum după volum, — am descoperit a doua exemplar din „Vita di fr. Gieremia Vallaco“ exact aceiași ediție, din acelaș an, cu aceeași copertă roasă de veacuri.

I-am scris atunci d-lui Ion Bianu că sunt în măsură să-i procur volumul ce-l caută de mult, dar mi se cere 80.000 lei pentru el. Prin mesec răspunsul că nu importă prețul numai să pun mâna pe cartea lui Eremia Valahu.

Vă puteți închipui bucuria bătrânului academician și bibliofil Ion Bianu, la primirea acestei cărți, dată cu lămurirea noastră, că fără nici un ban, punem la dispoziția Academiei Române acest op, ca donație din partea Bibliotecii Universității din Cluj, drept recunoștință pentru cele peste 20.000 volume primite de Biblioteca noastră acum zece ani, din partea Academiei române“.

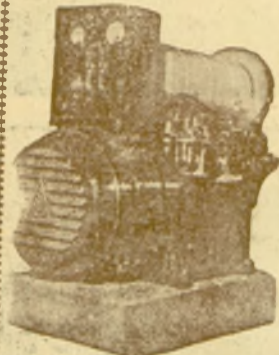
LEONARD PAUKEROV

500.000 case de țara au confortul dela oraș

prin
GRUPURILE ELECTROGENE AUTOMATE
DELCO-LIGHT

și pompele automate

Reprezentanți Generali
pentru România:

„H. DROELECTRICA“

S. A. R.

Strada Câmpineanu 48
BUCUREȘTI

INDISCUTABIL
PĂINEA **HERDAN** E CEA MAI
BUNĂ

DE CE SA VA TEMETI DE
IARNA SI DE ASPRIMILE EI ?

Crăpăturile pielei, degerăturile, petele roșii !
Puțină **CRÈME SIMON** dimineața și seara
pe pielea umedă încă de spălat vă ferește de
nemiloasele arsuri ale gerului.

Este cu adevărat minunată

CRÈME SIMON
PARIS

OCHELARI

cu sticlele cele mai bune
se găsesc la Magazinul
Societatea de Binefacere

„AMICII ORBILOR“

Medic specialist dă consultații
la cei ce au nevoie

PASAGIUL IMOBILIARA

Intrarea prin Calea Victoriei, 48
vis-a-vis de Terasa Oteteleşanu

Citiți
MAGAZINUL No. 3

Damenii cei mai priveleşiați

Corpul diplomatic la deschiderea Parlamentului roman.

NU MULȚI sunt aceia cari cunosc privilegiile de care se bucură un ambasador sau un ministru plenipotențiar. Se știe, într'adevăr, că un ambasador nu este sumai un reprezentant al guvernului țării sale, ci și al persoanei suveranului său, sau al președintelui, dacă e vorba de o republică — dar ceea ce se știe mai puțin este, că ambasadorul are și dreptul de a declara războiul țării în care e acreditat și că o asemenea formalitate politică, este chiar obligatorie pentru guvernele ambelor țări. În cazul acesta, ambasadorul nu e declarat prizonier, cum își închipuiesc unii, ci i se pune la dispoziție un tren special care urmează să-l transporte la graniță, împreună cu toți ceilalți funcționari ai legației.

Ambasadorul e socotit drept reprezentant al suveranului său, căci în scrisorile lui de acreditare, pe care acesta le semnează cu mâna sa și care urmează, a fi înmădate monarhului țării respective, se spune textual, că suveranul aprobă și întărește tot ceea ce ambasadorul va face în numele său.

Ca reprezentant al unui suveran străin, ambasadorul ia, la curtea țării în care e acreditat, rangul corespunzător. El nu vine decât în urma monarhului însuși și al prinților de sânge, deci înaintea tuturor celorlalți prinți și demnitari. În republici, ambasadorul vine imediat după președinte, familia acestuia neavând un rang oficial. Ambasadorul cel mai vechiu în funcțiune, este cel dintâi în rang dintre colegii săi, la toate curțile, iar ordinea continuă nu după vârstă, ci tot după vechime la fiecare dintre ceilalți.

În orice caz însă, cel mai bătrân diplomat, poartă în cercurile ambasadelor sau legațiilor, titlul de „decan”.

Unul din cele mai importante privilegii ale ambasadorului este, că el reprezentând direct pe suveranul său, are în conformitate cu legile internaționale și toate drepturile de care acesta s'ar bucura. El stă deasupra legilor țării în care se află, legi care n'au asupra lui nici o putere. Presupunând că un ambasador, prin cime știe ce nefastă întâmplare, ar comite o crimă, el n'ar putea fi arestat și nici pedepsit după legile acelei țări. Ceea ce ar putea face acel stat ar fi să reclame cazul suveran-

ului sau președintelui pe care l reprezintă.

Tot atât de puțin poate fi adus înaintea judecății un ambasador, care a făcut datorii și nu și le-a respectat. Dacă refuză să plătească forța legală nu face nimic contra lui.

Dar dacă nu e supus pedepselor prevăzute în codul țării unde profesează, poate în schimb să ceară orice protecția acelor legi. Așa că dacă de pildă, un creditor ar încerca să ia unui ambasador o biectă pentru despăgubire, fie chiar acelea pe care el însuși i le-a vândut și nu i-au fost achitate, nenorocitul creditor înfundă pușcăria pentru ofensa adusă unui șef de stat străin.

Locuința și birourile ambasadorului, sunt socotite ca teritorii ale țării pe care o reprezintă și tocmai prin această ficțiune se simplifică prevederile dreptului internațional, relative la privilegiile ambasadorului.

Tot pe această presupunere se întemeiază și privilegiul scutirii de impozite. Ambasadorul nu plătește nici un fel de bir și nici măcar taxă vamală. Un ambasador străin poate să ducă cu sine orice mărfuri supuse văzii, fără ca să i se ceară măcar revizuirea bagajelor la trecerea frontierelor. Tot astfel, orice pachet adresat lui, sau familiei lui.

Și vă veți mira poate, când veți afla că ambasadorii sunt singurii oameni cari pot trece prin fața poliției americane, cu geamantanele pline de sticle cu băuturi alcoolice, fără să li se facă cea mai mică aluzie.

Frumoasă carieră, aceea de ambasador, nu?...
—

Canari veritabili pretioși

Cântăreți fini ai renumitei școli speciale din Hartz dela Mk. 10 în sus, Versănger, pereche de prăsilă canari albi, Wailensitiche, colivie, nutreț, medicamente pentru păsări.

Expediere directă prin poșta cu cheltueli mici.

Transport sigur și rapid.

Catalogul cu detalii foarte interesante și îndrumări prețioase trimite gratuit.

Crescătorii HAYDENREICH
Bad Suderode Harz 271 (Germania)

Carnavalul e bolnav!

Insemnări

ZEUl mândru care părea nemuritor într'atât a știut să se păstreze veșnic tânăr și vesel, de-alungul veacurilor, acela căruia francezii din Evul Mediu îi spuneau „Messire Carnaval” iar italienii, „il principe Carnavale” — e de astă dată grav bolnav. El care a știut să reziste războiului, doliului, marei revoluții franceze, el,

de-auna, Nisa, de unde cu greu va mai renăște prin alte părți.

Cât despre noi, despre Carnavalul nostru autohton, copie poate mai puțin fină, dar totuși entuziasmată altă-dată de veselie, ce să mai spunem?

E destul să aruncăm o privire în vitrinele magazinelor, unde abia înflorește ici și colo, câte o sfioasă mască de fluturași argintii, să privim fețele melancolice ale negustorilor, — cari de-abia măsoară pe zi câte un cumas-două din mătăsurile somptuoase, aduse pe datorie, și să ascultăm confidențele coaforilor „en vogue”.

— „Am adus tot ce e mai nou, tot ce e mai modern, de la marii coafori parisieni. Peruci de fir de argint, peruci de mătase, albastre.

Carnavalul la Nisa

care înfiinșase balurile celebre, ale rudelor decapitaților, unde fiece aristocrată dansa cu o panglicuță roșie la gât, în amintirea iubiților sacrificați pe altarul ghilotinei, el e azi grav atins de loviturile date de către hidra numită criză, care și-a întins brațele monstruoase peste tot ce era până eri veselie, sgomot și panglică. Din toate țările civilizației, ziarele ne aduc știri că balurile, sălile de dancing, de-abia mai răsună timid și rar, de ecol jazzurilor. Din Nimes, din Troyes, din Nantes și chiar din Paris, nu ne mai vin vești de cortegiile pompoase, pe carele acoperite cu flori printre cari tronează fete frumoase.

— „Nu sunt bani și lumea e tristă”! iată refrenul de pretutindeni. Primăriile care subvenționau ca pe un rege tânăr, Carnavalul din toate orașele, azi nu mai au bani pentru desfătări. Șomerii cer numai pâine și se lipsesc de petreceri.

Sub cerul plumburiu și în aerul rece al Europei, poporul latin a uitat de dictionul ce mergea numai în atmosfera poleită de soare a Romei antice: *panem et circenses*.

El vrea lapte pentru cei mici, un codru de pâine pentru cei mari și *Messire Carnaval* dacă ar trece încărcat de clopoței, și panglică pe străzile triste, ar fi huiduit de cei fără foc acasă.

Incolțit de mizeria generală, el s'a refugiat în patria lui de tot-

Prințesa Carnavalului parisian: micuța Lorette Renard

albe și trandafirii, coliere de cristal de turcoaze și jade, dar toate dorm în cartoane. Priviți-le!”...

Ca și mătăsurile în rafturile lipscanilor, aceste fragile eleganțe așteptau zadarnic capetele grațioase, care să le poarte, sub lumini de baluri și în atmosferă de parfumuri.

Dar și la noi ca în toate părțile luninile de-abia se mai aprind, parfumurile stau neatînse în fiole, iar la porțile clădirilor, unde făceau coadă mașinile elegante ale elitei și trăsurile burgheziei, lămpioanele se aprind din ce în ce mai rar.

Carnavalul e bolnav... și leacuri pentru el nu se găsește încă.

Cel puțin pentru străinătate. Căci cel mai strălucit eveniment al Carnavalului românesc, va fi desigur mult așteptatul bal al „Realității Ilustrate”, care va avea loc la 21 Februarie 1931, în saloanele „Roxy” (fost „Lipscani-Palace”) din str. Lipscani.

FULMEN

PEPINIERELE STIRBEY
BUFTEA

reorganizate și conduse de Pepinierele Ambrosi-Fischer și Co., trimite gratuit catalogul general de vițe altoite, portaltoi, pomi roditori, arbori de ornament, trandafiri, etc.

DINȚI ALBI

obțineți cu

Pasta de dinți } **BUCOL**
Apă de gură }

COZONACI FRUMOȘI
FĂINĂ DE AUR HERDAN

Citiți „ADEVERUL LITERAR”

OBSESIA

CATRE miezul nopții, cei cinci comesei după ce au mâncat, băut și răs îndeajuns, lăsară convorbirea să lăncezească și, înfundați în catifeaua fotoliilor, trăgeau cu poftă nespasă, din respectabilele lor țigări de foi.

Doctorul Garoux aruncă o privire în încăpere, apoi zise :

— Complimentele mele Fresnay. E foarte plăcut aici la d-ta. Îți mărturisesc chiar, că am început de aci înainte să am o adevărată slăbiciune pentru acest salon.

Și, cu ultimele cuvinte, Garoux goli dintr'odată paharul pe care Fresnay i-l întinsese.

— Mă veți scuza, spuse acesta, dacă vă servesc eu însumi, dar bătrâna mea servitoare, Eufemia, e cam bolnavă, camerista e în concediu, iar vechiul meu servitor, Arthur, e rupt de oboseală... Ce luați?... Un Cherry?... Un whisky?.

— Mulțumesc, răspuse Batez, am băut din plin. Ne-ai tratat ca pe niște suverani.

— Asta e colosal, replică Thierny. Un ospăț ca acesta într'o casă pe care germanii o ocupau încă acum șapte luni!

— Dar cum s'a făcut, interveni Lalande, că germanii, cari au stat aci până în Noembrie, nu și-au furat nimic, cu toate că au rămas aci patru ani?

— Patru ani, două luni și optsprezece zile, exact. Au avut însă deaface cu Eufemia. Totuș au luat cu ei la plecare, cele mai frumoase mobile și câteva covoare prețioase.

— Dar acesta? zise Lalande, arătând spre un splendid covor, de culoarea albăstruii a safirului, limpede ca cerul unei nopți cu lună.

— Da, făcu Garoux, e minunat! cum au greșit de și l-au lăsat?

— Cum? zise Fresnay, râzând. Vreți să știți? E o poveste întreagă... In timpul ultimilor doi ani de războiu, casa asta era ocupată de un bătrân maior german... dormitorul meu fu transformat în laborator, iar salonașul acesta în sanctuar.

Studia chimia și practica spiritismul. Se mai ocupa — așa-mi pare — cu magia și cu vrăjitoria. Se zice chiar, că fotoliul acesta ar fi executat, sub influența maiorului, niște valsuri fantastice. In ceea ce privește covorul albastru de culo, exercita, după cum îmi mărturisește Eufemia, o putere fascinatoare asupra maiorului. Privindu-l lung, cădea imediat în...

— ...transă, completă Garoux. Iată ceva foarte interesant! Și pe urmă?...?

— Maiorul nutria contra mea o ură dintre cele mai grozave. Știți, cu toții, dealtfel, că mă bucuram la inamic de o proastă reputație...

— Imi închipui și eu, replică Lalande, după ce le-ai doborât la pământ douăzeci și șapte de avioane...

— Maiorul, care jurase să mă supprime, combina în acest scop felurite amestecuri de explozive. Pedeeasupra, celebra foarte des, chiar în această cameră, un cult diabolic: acela al ospăturilor negre, ce-au cam turburat-o mult pe Eufemia, care, în anumite seri, aude încă vocea misterioasă a maiorului — un glas ca de broscoiu, cum spune ea. Eu însă, cu toată bunăvoința, n'am putut să-l aud niciodată.

— Ceeace ne spui e foarte pasionant, spuse Batez, privind covorul de pe perete. Să ne-o prezinți într'o zi pe Eufemia.

— Cu plăcere. Veți asculta-o

insă fără să râdeți, nu este așa? Țiu foarte mult la ea; m'a crescut încă de când eram în fașă.

— Ți-a purtat noroc. Da, da, fiindcă nu poți tăgădui că nu ești tipul omului norocos. Șansa nu te-a părăsit timp de patru ani de războiu. Și ai avut atât de lucru! Patru ani de bombardamente și de lupte aeriene, de unde ai reușit să scapi cu trei galoane și cu Crucea de războiu!

— Și nici o rană, adaogă Batez. — Ba da, zise Fresnay, o rană la cap. O amintire dela un blestemat tir de baraj... la un fort... în 1917.

— Te-ai vindecat complet, nu? — Și da și nu... Nopțile cu furtună, cum e acum îmi fac foarte rău.

— Dar, spuse Lalande, dacă nemții te urau până într'atât, cum se face că nu și-au distrus casa?

— Eufemia îi avertizase că dacă vreodată aveau să scoată o cărmidă măcar, eram hotărât să distrug *illico*, douăzeci de case germane.

Garoux râse: — Ha! ha! Eufemia e o bătrână admirabilă. O s'o cunoaștem și noi, nu-i așa?

— Oricând veți voi. Fresnay deschise fereastra. Un curent umed, plin de mirosul frunzelor plouate, inundă camera.

Thierny strănută. — Aidem la drum! zise Garoux. Are să fie o furtună cum rar s'a mai văzut. Și e o noapte, sfinte Doamne, mai neagră ca cerneala.

— Noroc, adaogă Fresnay, că Batez e un șofer dibaciu.

— La revedere... La revedere și mulțumiri pentru minunata petrecere de-astă seară!...

Garoux luă de braț pe Thierny și, cu toții, se îndreptau spre ieșire, când ușa salonului se deschise cu putere și bătrâna Eufemia apărură palidă, într'o cămașă lungă până la pământ:

— Domnule Jacques!... Don Jacques!... A venit!...

— Cine?

— Maiorul!... L-am auzit... jur... I-am auzit vocea de broscoiu... Ca altădată când făcea aci blestemeră blestemățiile lui.

— Și ce spune?

— Nu știu... Nu pot înțelege mic... Vorbește pe limba și în goul lui.

— Bine, zise Fresnay linișt să mergem să vedem după ce fi plecat dumnealor. Ți-am spus eu, Garoux, că ai să vezi multe cruri curioase la Eufemia.

— Vrei să te însoțim? Poate: cineva, vreo glumă proastă Thierny, vrei să auzi și tu maior?

— Mi-e somn, murmură Thierny clătînându-se.

— Spune-ne, Fresnay, zise ai sau nu nevoe de noi?

— Absolut de loc!

— Fii liniștită, Eufemia, o Garoux cu o ironie indulgentă n'ai nici o grije, când ești Fresnay. A văzut el alții și il grozavi!

Jacques luă brațul bătrânei petrecură musafirii până la garaj.

— Da, zise Fresnay. Am spus Arthur să vă scoată afară înainte de a se culca.

— „Și acum bătrânico, he să-ți ascult maiorul.

— Sunt pe-aci lucruri, zise femia, aruncând în jur o privire teamă, lucruri... extraordinare.

— Nimic altceva decât o nică bună, obosită și care are voie de somn. Mai este pe o furtuna care...

O lumină mută spintecă cerul. Grădina recăzu apoi în tăcere. Vântul se liniștise.

Deodată, de departe, o voce mai bine zis, ceva mai puțin o voce, un fel de șuierat, înțeles

*A l'Aéro-club de Roumanie
à la magnifique aviation de ce
pays, auquel nous sommes attachés
de tout coeur et de tout esprit
l'impression de fidèle amitié
et gaze de notre indéfectible souvenir
C. Weiss*

Aviatorii francezi Girier și Weiss, cari au câștigat anul acesta cupa Bibescu, pentru raidul Paris-București fără escală, în cel mai scurt timp. Autograful este adresat Aeroclubului Român.

CORSETUL

este o fericită creație americană.

Numai acest corset perfecționează într'adevăr silueta Dv., dându-i armonia și farmecul liniei moderne.

Incercați-l și-l veți adopta pentru totdeauna.

Ferțiți-vă de imitațiuni ordinare! Observați negreșit stampila originală

Warner's în interiorul corsetului.

Degăsit numai la bunele magazine din toată țară.

Produs al casei THE WARNER BROS. Co. New-York, Bridgeport (U. S. A.) Hamburg.

Citiți „Dimineața Copiilor

...rea, tot atât de puţin cât un fir de paiu, care turbură liniştea unei pe.

— Jacques... Fresnay... Curaj... curaj!...

— E imposibil ca asta să fie tot ceea ce lui Thierny, gândi Fresnay. Nu ai să ajungi acasă...

— Tu, Eufemio, cu drăciile tale, să cam...

Dar îşi intrerupse fraza, căci înşi deodată dealungul spinării un fior neplăcut, întocmai ca pe vremea când zăria în depărtare un avion inamic, pe care trebuia să-l lăboare.

— Cine mi-o fi strigat şi pentru ce: „Curaj... curaj...”? Mi se pare ceva bizar...

Avea impresia că trebuia să se lupte. Cu cine? Pentru ce?

Respiră adânc.

„La dracu cu fleacurile”, gândi el.

— E ceva teribil, bolborosi Eufemia, ceva groaznic.

Intrară în casă. Pentru ce oare troznise uşa, făcând un sgomo! atât de puţin obişnuit?

Ajunşi în salonaş, din care mirosul de tutun dispăruse, Fresnay constată că anumite lucruri, cum spunea Eufemia, se întâmplaseră, sau aveau să se întâmple. Cercetă încăperea cu alţi ochi şi i se păru că între el şi mobilele din casă, palpita o viaţă adânc misterioasă. Privi fotoliile semănate pe covor, un rest de ţigară, ce se consuma alene în scrumieră, şi deodată simţi că lipsa prietenilor lui, îi provocă un sentiment penibil. Inchiş fereastră.

— Poţi să te duci la culcare. Ce dracu! Par'că n'ai fi femeie în toată firea! Haide, du-te de te culcă!

— Nu pot, Jacques; haidem sus, în apartamentul tău, îi răspunse Eufemia, care-l tutuia când erau singuri.

— Haidem atunci să-ţi ascult maiorul.

Se suiră împreună la primul etaj, pe scara care scârţâia îngrozitor.

— Ce face Arthur?

— E în odaia lui. Cu siguranţă că doarme. Noroc că-i aci şi el! Ce noroc, Jacques! Stai un moment!

— La naiba! se răsti Fresnay speriat. Fă gălăgie mai puţină!

Deschizând uşa, nu auziră decât vâjăitul vântului; altceva nimic şi nimeni. Jacques suci butonul. Un val alb de lumină electrică căzu din spre plafon ca un duş bine-făcător.

Pendula de pe cămin bătea cu sunet dogit unu şi jumătate.

— Ei, cum ţi se pare acum, zise Jacques, ia spune-mi?

— Da, răspunse bătrâna încet... Era furtuna...

— Maiorule! Dacă eşti aci, arată-te îndată! strigă Jacques forşându-şi vocer.

Niciun răspuns.

— Fără îndoială că m'am păcălit, zise în urmă Eufemia... Acum nu mai nu-e frică deloc. A locuit el aci doi ani, dar şi mama ta, a stat aci douăzeci de ani, nu-i așa, Jacques?

— Da, răspunse acesta pe un ton scoborât.

Îşi desnodă cravata.

— Şi-acum la culcare, bătrâni-co... Inchişe-ţi ferestrele... E furtună... Când va înceta, o să ne simţim mai bine, ai să vezi tu.

— Poate că ar fi mai bine, Jacques, să... să... mă culc aci.

— Aide, aide... Fii serioasă. Termină cu copilăriile! Să-ţi mai aduci aci patul, la ora asta!... Nici nu te gândi... N'am dreptate?... Du-te! Mi-e somn şi am o durere de cap...

— Bine, spuse Eufemia, mă duc... dar să ştii... e doar furtună... nu altceva... înţelegi?...

II sărută pe frunte, ca în fiecare seară, apoi se duse spre camera ei.

Rămas singur, Jacques începu să se desbrace, fluerând şi păşind prin cameră în lung şi în lat, murmurând:

— Biata Eufemia! Ce-are ea cu maiorul nu ştiu!... Drace!... Şi ce durere de cap am!... Cum se poate oare ca o schiţă de obuz, așa de mică, să-mi îngreueze astfel capul? O bucătică atât de mică...

Se privia cu atenţie în oglindă. Deodată se 'ntoarse brusc, se așeză în gardă de box, deveni palid, apoi, încet, lăsă pumnii încheștați să cadă:

— Curios!... Aș fi putut jura că... Privi oglinda din nou, mai de aproape și cu mai multă atenție.

Nimic.

Stinse lumina, intră sub plapomă și se culcă pe partea dreaptă, deoarece inima îi bătea prea tare ca să poată dormi pe stânga, ca de obicei. De adormit, adormi imediat, însă nu pentru mult timp.

Deșteptat încet, pe jumătate, dintr'un vis înspăimântător, auzi pendula bătând orele patru.

Transpirase și capul îl durea teribil. Trezindu-se încetul cu încetul, părea că se așteaptă la o surpriză. Deschizând ochii în sgomotul furtunii de afară, rămase îngrozit de o formă neagră așezată la colțul patului.

Jacques Fresnay era un om curajos. Dar, cu toate că dăduse în războiu dovadă de atâta bravură, niciunul din actele lui de vitejie, nu s'ar fi putut compara cu eforturile ce o făcu, ca să poată spune:

— Numele meu e Jacques Fresnay. Cine ești d-ta?

— Jacques Fresnay, spuse fantoma cea neagră, oamenii ca tine n'au teamă de moarte... Am venit să-ți spun că vei muri chiar azi, când soarele va ajunge la amiază...

— Tu însă vei muri, oricine ai fi, chiar îndată, replică Jacques scoțând revolverul de sub pernă și trăgând unul după altul cinci focuri în fantoma care nici nu tresărise măcar, ci din contră îi spusese risipindu-se apoi întocmai ca fumul:

— Nu ți-ai găsit moartea în văduh. Ți-o vei găsi însă pe pământ. Vei muri chiar de mâna ta! Pendula bate șase. Mai ai încă șase ore de trăit.

— Ei, ce-i acolo? strigă desperat bătrânul Arthur, intrând speriat, cu ochii eșiți din orbite.

„Ce s'a întâmplat, domnule Jacques?” adăogă apoi, învârtind butonul electric.

Fresnay, vânt-palid, cu revolverul în mână, răspunse tremurând:

— Tu ești, Arthur?... La amiază mor. E îngrozitor... Dacă ai fost de față să poți auzi ce clar mi-a vorbit, că moartea mea e sigură!... Mai am șase ore de trăit. E îngrozitor!

— Dar cu revolverul în cine ai tras? întrebă Arthur cu un surâs accentuat.

— Am tras în el! În forma aceia neagră care m'a amenințat, care mi-a prezis moartea!

Arthur, care, venind mai aproape de Fresnay, observase cinci găuri în tabla patului, se porni pe un râs cu hohote, apoi cu ton foarte calm, se adresă stăpânului său care-l privia mirat:

— Domnule Jacques, te doare rău capul?

— Teribil!

— Când ți-am spus eu să cam termini cu chefurile, nu m'ai înțeles! Ah! Prietenii ăștia bețivi ai d-tale, merită să le pun lațul de gât și să-i spânzur! — spuse Arthur cu curajul celor patruzeci și doi de

ani serviți la familia Fresnay.

Dar Jacques, cu fața groaznic transfigurată, nu auzise nici o vorbă măcar din muștrările lui Arthur și, revenindu-i subit în memorie, clipele precedente de spaimă, sări, într'o sforțare supraomenească par'că, cu brațele întinse și pumnii încheștați, spre geamurile ferestrei, pe cari le prefăcu în țandări cu o putere diabolică...

Speriați, Arthur și Eufemia, care abia intrase în dormitor, se repeziră la Fresnay, și-l reținură dela intenția lui nebunească, de a se arunca pe pavajul curții.

Impotrivirea lui avea ceva inexplicabil și, cu mare greutate, cei doi bătrâni reușiră să-l domolească.

Jacques începu a se liniști, se așeză într'un fotoliu, își luă, cu mâna tremurândă, o țigară, de pe mânăsuța de fumată, și o aprinse, trăgând cu multă poftă dintr'înșă și răspândind în cameră nenumărate rotogoale de fum gros albăstrui...

În tot acest timp Eufemia și Arthur vorbeau pe șoptite...

— Liniște! Vreau liniște! Lăsați-mă singur! Plecați de-aci! strigă Fresnay, cu o voce nefirească și poruncitoare, după care cei doi servitori, fără să scoată vre-un cuvânt, hipnotizați par'că de privirea teribilă a stăpânului lor, îl părăsiră și închiseră ușa, privindu-l cu multă îngrijorare.

Când, la ora zece, bătrâna menajeră îi aduse ziarele și cafeaua de dimineață, Jacques se afla în fotoliu, în aceeaș poziție ca mai înainte.

— Cum te mai simți, micul meu? întrebă sfioasă Eufemia.

— Mai bine, mult mai bine! Îți mulțumesc că te 'ngrijesti de mine, bătrâni-co...

Dacă ai cumva nevoie de mi-

ne, sună-mă... Sunt la bucătărie; prepar dejunul...

— Bine, bine, răspunse el.

Dar Jacques n'a mai sunat...

În aceeaș zi, la orele trei după amiază, ediția specială a ziarului „L'Éclairer de l'Ouest” publică cu litere de-o schioapă:

SINUCIDAREA CELEBRULUI CĂPITAN AVIATOR JACQUES FRESNAY

„Viteazul aviator Jacques Fresnay, care a dat dovadă în timpul războiului de atâta incusiniță și curaj, doborând douăzeci și șapte de avioane inamice și fiind decorat cu marea „Cruce de războiu”, a fost găsit mort azi la orele 12 a. m. în dormitorul vilei sale dela Pontfleury.

Regretatul erou ținea încă strâns în mâna-i crispată, revolverul cu care își pusese capăt zilelor, trăgându-și un glonte în tâmpla dreaptă.

După declarațiile bătrânei lui servitoare, numită Eufemia Hochel, nenorocitul s'ar fi sinucis din cauza unei oarecari fantome, care i-ar fi turburat somnul toată noaptea.

Ipoteza aceasta nu poate fi luată în seamă, deoarece atât bătrâna Eufemia, care vorbește tot timpul de un maior german și de farmece, cât și Arthur, un alt servitor al casei, dau vădite semne de demență.

Se pare că motivele ce l-au determinat, la îndeplinirea acestui act funest sunt de ordin pasional, deoarece Fresnay ar fi fost văzut la Paris, cu o femeie acum o săptămână, plimbându-se prin Bois de Boulogne.

Cadavrul sinucigașului a fost transportat la morgă.

Vom ține în curent pe cititorii noștri cu mersul investigațiilor”.

Această nouă tehnică, redă repede dinților o albeață strălucitoare

NU există decât un singur mijloc exact de a curăți și a albi dinții în mod rapid. Aceasta este metoda recomandată de mult de către dentiști și care a fost perfecționată prin KOLYNOS... este numită „Tehnică periei uscate”.

Dar schimbați și întrebuințați KOLYNOS-ul, apoi judecați chiar Dv. întrebuințați un cm. de pastă pe o perie uscată, de 2 ori pe zi.

Vă veți da seama repede că dinții stricați de pete, tartru și carie, descoperiți complet prin gingiile în retragere, sunt indicile destănuitoare a unei lipse de îngrijiri. Dinții vor arăta mai albi — cu cel puțin 3 nuanțe în 3 zile! Gingiile vor fi mai întărite și mai roze. Gura Dv. va avea o senzație de prospețime delicioasă și agreabilă.

Nu este nimic comparabil cu KOLYNOS. Când pătrunde în gură, se transformă într'o spumă antiseptică, cu gust plăcut și curăță fiecare crăpătură, mai bine ca oricare altă pastă, care ați fi putut-o întrebuința mai înainte.

Germeii periculoși, cauza „Gurei Bacteriene”, sunt nimiciciți și acidul neutralizat. Nici o altă pastă dentifrice obişnuită, nu poate rivaliza cu KOLYNOS-ul, din punct de vedere al eficacității.

CRONICA Cinematografică

D. I. Suciianu

Profităm de faptul că pentru moment filmele care ni se reprezintă nu-s de natură să trezească un entuziasm excesiv, pentru a discuta câteva chestiuni mai mărunte.

În primul rând mă gândesc la sistemul defectuos practicat în materie de „reluări” de filme. Bunioară „King of Jazz” n'a fost încă dat în vre-o altă sală decât Trianon, în București, iar în provincie doar în vre-o două orașe. Vedem și astăzi, în programul spectacolelor, reluări de filme cu Rudolf Valentino sau Fred Thompson. În schimb bucătări într'adevăr interesante ca „Regele Jazzului” sunt par'că ținute ascunse.

Acest film nu numai că e extrem de plăcut de văzut, dar e un „moment” important în evoluția cinematografului. Într'adevăr, lucrurile isbuțite, precum și lucrurile ratate din el, au un interes estetic și istoric. Marchează o serie de inițiative artistice și de preocupări de a crea un gen nou, acel al filmului pur muzical, unde raporturile dintre sunet și imagine sunt inversate față de acele din filmele obicinuțite. Am zis: „film pur muzical” pentru că aci sunetele sunt principale și imaginile vizuale accesoriul; cântecele se succed împletindu-se unele cu altele și topindu-se unele într'altele; decorul plastic e relegat la rolul de simplu decor.

O formulă nouă, pe alocurea ratată, dar foarte adesea deplin reușită. Iată ce reprezintă artisticeste „Regele Jazzului”. Film nu numai agreabil, dar și esteticeste instructiv.

Și un asemenea film n'a putut fi văzut de cel puțin trei sferturi din populația Capitalei. Nu mai vorbesc de provincie. (Mi se pare că numai la Iași s'a reprezentat câteva zile).

Iată un alt film excelent din toate punctele de vedere: „Ein Tango für dich”. A fost reprezentat în unele orașe de provincie. În altele însă, cum e Clujul, nu. Și-i cu atât mai straniu, cu cât clujenii, cari au o cultură mai mult central-europeană decât vest-europeană, erau cu deosebire anti a gusta farmecul manierei artistice a producțiilor Mercur.

Ar trebui ca în provincie să nu circule decât filme unul și unul. La București sunt vre-o 60 de cinematografe. În cele mai multe orașe din țară e numai o singură sală. Ce Dumnezeu! Este de unde să se aleagă! Chiar în penuria de filme bune, care caracterizează anii din urmă.

Un alt adevărat scandal în această ordine de idei, este nereprezentarea „Ingerului albastru”. A rătat la Trianon câteva zile, și pe urmă s'a sfârșit. Îmi închipui că trebuie să fie o manoperă din partea acelor care multă vreme au unelțit la cenzurarea lui. Cetitorul din provincie să aflu cu aceeași ocazie, că acea minune artistică a Casei „Ufa” care a fost „Der blaue Engel” era cât p'aci să fie interzisă. A scăpat numai grație indignării publice, la care au contribuit câțiva publiciști mai înțelegători ai intereselor culturii românești, ca Argezi, Peressichus, Blazian și alții (subsemnatul este și el printre acei care au făcut propagandă în favoarea „Ingerului albastru”).

Și nu este oare absurd, ca după atâta luptă, rezultatul victoriei să fie astfel sabotat? Încă odată: cred că este ceva necurat la mijloc; trebuie să fie o pricină misterioasă în faptul că niciăeri, nici în București, nici în provincie, nu se mai reprezintă „Ingerul albastru”. Nu vreau să știu care este. Asemenea lucruri le găsim totodată desigur și inutile. Inutile, pentru că publicul, dacă i se trezește lui pofta să vadă acest film, știe să se aperi singur și n'are nevoie de ajutorul meu, și puțin îi pasă de fulgerile pe care le pot svârli câțiva profesori de morală proastă, cu sensibilitate de față bătrână.

De când lumea, publicul a fost foarte și implacabil, cu privire la drepturile lui la „panem et circenses”. E-

forturile mele se mărginesc deci la aducerea la cunoștință a publicului din provincie, că este frustrat de o mare plăcere culturală, și că trebuie să se aperi.

* * *

O altă chestiune, pentru care am primit nenumărate scrisori din partea cetitorilor. Foarte multă lume e indignată de „forfoteala” care există în sălile de cinematografe, din cauza sistemului spectacolelor neîntrerupte. Și mi se dă ca exemplu unele localuri din provincie, unde avem numai două reprezentații, una de matineu și alta de seară. Lumea vine la vreme și în timpul filmului nu avem acea desordine pricinuită de cei cari vin pe la jumătatea spectacolului, desordine așa de desagregabilă pentru ceilalți — „o adevărată impietate” scria un cetitor.

La teatru sau la concert se obișnuiește adesea să se blocheze ușile intrării în tot timpul actelor. Numai în timpul antractelor, publicul de afară are acces în sală.

Impotriva acestor neajunsuri, mi se cere „să încep o campanie”.

Din nefericire, nu se poate. Căci unul din marile avantagii ale cinematografului, este tocmai continuitatea spectacolului. Dacă filmul a handicapat teatrul, asta tine în parte și de faptul că omul se poate duce la cinema oricând, fără a risca să piardă o parte din piesă. Asta dă posibilitatea filmului, să se adapteze foarte plădios timpului liber al cetățeanului, și

este una din cauzele pentru care sălile sunt mereu pline — în timp ce directorii de teatru din cele cinci continente, se plâng necontenit că nu mai vine lumea la teatru.

Micul desavantaj al forfotelei este larg compensat de o mare calitate, calitate care a produs vasta democratizare a ecranului, și l'a făcut accesibil tuturor, indiferent de stilul de viață și orele libere ale fiecăruia.

Decât — s'ar putea, cel puțin parțial, remedia inconvenientul. Sunt mulți acei cari ar dori bucuria să vadă un film dela început; desigur că nu e plăcut să-l apucăm la jumătate. Adevseori însă, cu toată buna noastră voință, nu știm când să venim. Căci filmele nu-s deopotrivă de lungi, și deși spectacolele încep cam la aceeași oră, în schimb reîncep la ore diferite (mai ales când se „completează” cu câte un jurnal sau un supliment muzical).

Dar ar fi un leac foarte simplu. Afară, alături de afiș, se poate lipi și o mică listă cu indicația orelor, când programul reîncepe. Este o neînsemnat de mică osteneală mai mult.

Firește, pe oamenii foarte ocupați nu-i interesează acest orar. Ei vor veni tot ca înainte, adică printr picături, când au timp. Dar ceilalți — și sunt destul și aceștia, vor putea să împuțineze numărul vizitatorilor neplăcuți, cari deranjează cu forfoteala lor pe spectatori.

Cu Joan Crawford

despre New-York, Hollywood, Greta Garbo și... cafea cu untură Cluj

DACĂ întâlnind un „boy” american, îl veți întreba care este steaua lui favorită, în nouă cazuri din zece, el va răspunde:

— „Joan Crawford”.

Prin surâsul ei strălucitor, prin tinerețea ei svăpăiată, tânăra soție a lui Douglas Fairbanks jr., a cucerit în scurt timp publicul american.

O recentă fotografie a celebrei actrițe Joan Crawford.

Vacanța de Crăciun și-a petrecut-o în acest an la New-York. Un îndrăzneț reporter american, a reușit să-i smulgă câte-va declarații pe care le reproducem.

— Călătorie de plăcere sau în interes de serviciu?

— De plăcere domnule, dacă se poate vorbi astfel, când părăsești California pentru New-York. New-Yorkul este orașul cel mai obositor din lume. După dîneu e teatrul; a-

poi right-clubul. Niciodată nu mă culc înainte de 4 dimineața: la Hollywood sunt în pat la 10 seara.

— Bine, dar la Hollywood lucrăți!

— Da. Asta e adevărat. Mă scol în fiecare dimineață la 6½. Tur-năm de la 9 a. m. până la 6 seara. Nu te poți aranja de fel.

Vorbim despre studio. Joan nu poate să-și rețină admirația ce o are pentru Greta Garbo.

— Și totuș... este atât de greu să-ți-o apropii. Nimeni nu reușește s'o cunoască cu adevărat. Nici eu, care am lucrat cu ea în același film nu o înțeleg. Cabinele noastre erau învecinate. De multe ori, vroiam să intru la ea. Cum auzia șgomot însă, Greta închidea ușa. Respectăm atunci dorul ei de singurătate. Vorbește puțin și nu-i place să vadă lume în jurul ei?

De ce să o inoportunez?

— Veți filma pentru Europa?

— Da... cred că da... Învăț germana și spaniola. Nu le posed încă bine. Am filmat totuș câțiva timp în germană. A mers foarte greu.

— Dar în franceză?

— Nu cunosc decât două fraze franțuzești: „Comment allez vous?” și „c'est la vie”.

— Ați și cântat în film?

— Altă amintire urâtă: nu-mi place să cânt. Ce vreți, sunt dansatoare. Nu pot face de toate. Și apoi microfonul mă înfioară. Acest instrument misterios, care aspiră vorbele și suspinele, reprezintă pentru mine ceva diabolic.

— Aveți vre-o pasiune?

— Da! Tigările și cafeaua turcească. Și asta cu toate că Greta Garbo nu se hrănește decât cu cafea cu lapte.

În concluzie, Joan ceru subretei, o cafea turcească și țigarete.

Alt scandal cu Pola Negri

ABIA ieșită din comentariile presei, cu ocazia divorțului ei de prințul Mdivani, Pola Negri este din nou eroina unei afaceri de senzație.

Cunoscuta vedetă comandase cum câțiva timp pictorului Beltrami un portret, pentru care se angajase să plătească o sumă fabuloasă.

Deși supraocupat cu alte comenzi, cunoscutul pictor, nu neglijă dorința faimoasei actrițe și munci luni în șir la acest tablou atât de pretențios. Nu numai atât dar merse până la a investi suma importantă, în materialul execuțional de execuție, pe care-l cere capricioasa brună.

În sfârșit, zilele trecute tabloul fiind terminat, pictorul îl prezentă actriței, împreună cu factura.

Pola Negri răspunse însă foarte calm, dar hotărât, că nu-l mai cumără; deoarece e prea scump și are multe defecte.

Într'adevăr, portretul fusese comandat pe vremea când Pola îi mergea bine. Nu era centată cu prințul și angajamentele cinematografeice îi promitea câștiguri frumoase.

Timpul s'a schimbat însă brusc. Pola Negri nu mai găsește azi angajament niciăeri, deoarece nu posedă, în afară de poloneză, nici o limbă la perfecție, deci, bugetul casei nu mai are aceleași excedente ca odinioară, din care vedeta să-și poată plăti orice capriciu...

Și tabloul e scump... Atât că pictorul nu vrea să țină seama de acestea. El a înțeles proces, cu experți, frumoasei brună și nu se știe într'adevăr, dacă nu-l va câștiga.

Pola Negri are în schimb o satisfacție. Mai vorbește puțin lumea și de ea...

LAMA DE RAS

MEM DE LUXE

INCOMPARABILĂ

IN PREȚ ȘI CALITATE

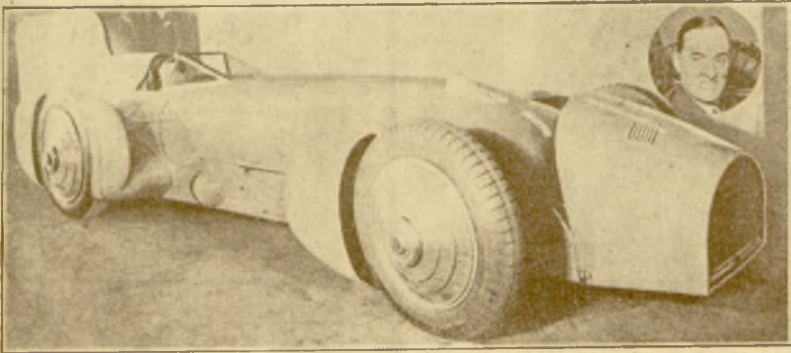

Viitorul record al vitezei

RAJA dela Daytona Beach este în ajunul unui mare eveniment sportiv. Un eveniment care a început de pe acum să atragă o lume imensă de vilegiaturişti și de sportivi, în acest colț al Floridei.

E vorba de hotărârea căpitanului Malcolm Campbell, ex-recordman al vitezei automobiliste de a-și recâștiga titlul, pe care i l-a răpit Seegrave la 29 Martie 1929.

Comandantul Seegrave, — ucis cu ocazia înfiorătorului accident dela 14 Iunie 1930, a bătut în 1929 cu un automobil Sunbeam de 1000 CV, a cărui construcție se datora inginerului francez Coatalen, și a realizat viteza de 373 kilometri pe oră, distanțând cu 26 km., recordul lui Campbell.

Automobilul lui Sir Campbell. (Recordmanul în medalion).

Căpitanul Campbell posedă astăzi un automobil de construcție cu totul superioară aceuia cu care a alergat Seegrave.

„Pasărea Albastră” (Blue-Bird) cum l-a botezat el, posedă un motor Napier de același tip cu acele utilizate de hidroavioanele engleze. Este un „12 cilindri” cu o putere de 1450 CV a 3600 ture pe minut și cântărește 510 kilograme.

Greutatea totală a mașinei este de 2500 kg., volanul se află aproape deasupra osiei dinapoi a automobilului și fotoliul de conducere e astfel plasat, încât înălțimea dela pământ și până la creștetul capului conducătorului, să nu depășească 1.15 m.

Cu acest automobil minuțios studiat și pus la punct, căpitanul Malcolm Campbell speră să depășească viteza de 400 kilometri pe oră.

A MURIT ANA PAWLOWNA

ANA PAWLOVNA, celebra dansatoare rusă, a încetat din viață la Haga.

Era în turneu și în cursul unei reprezentații, a leșinat, căzând în fața rampei. A murit acolo, ca un comandant la postul de onoare.

Ana Pawlovna s'a născut în Februarie 1888 la Petrograd. A făcut studii la vestita școală imperială rusă de balet, care a dat la iveală o serie de dansatori celebri.

Ana Pawlovna s'a distins încă la școala de balet. Arta ei, grația ei desăvârșită în mișcări, gesturi și atitudini, suplețea, farmecul ei, i-a cucerit admiratori și renume întâi în Rusia, apoi în lumea întreagă.

Și-a început cariera de balerină în 1904, pe scena teatrului imperial din capitala fostului imperiu moscovit.

Încă înainte de război și-a părăsit patria organizând numeroase turnee în mai multe țări europene. A obținut prețioși și desăvârșiți succes. „Agonia lebedei” a fost una din creațiile ei ce-

le mai admirate. De altfel — sinistră coincidență — Pawlovna a leșinat în scenă, chiar în timpul acestui dans.

Transportată la Hotel des Indes, a murit peste câteva zile, spre regretul unanim al admiratorilor ei.

Fotografia noastră este una dintre cele mai recente. O reprezintă pe Ana Pawlovna în cursul unei repetiții, pe care o făcea în parcul vici sale din Londra.

Mărunțisuri demne de reținut

Cea mai veche revistă ilustrată din lume, este „Illustrated London News”, care apare de 90 ani la Londra. Ceva mai nouă (85 ani) este „Leipziger Illustrierte Zeitung”, iar cea mai bună, desigur... „Realitatea Ilustrată”, după cum afirmă cititorii noștri.

* * *

Cea mai scumpă pipă, este aceea a șahului Persiei Riza-Chan.

* * *

Prima manifestare a sărutului, a fost frecarea nasurilor, obicei păstrat încă de laponi.

* * *

Muștele nu pot suferi culoarea roșie, portocalie și galbenă. Culorile lor preferate sunt violetul, albastrul și verdele.

* * *

Pentru a li se recunoaște rangul, nobilele spaniole purtau în trecut ciorapi roșii.

* * *

Cea mai lungă zi a anului se poate observa în insula Islanda din Oceanul Atlantic. Soarele nu apune acolo trei luni și jumătate.

* * *

Printre păsări nu există nici o singură specie, care să poată sbura înapoi.

* * *

Puricele poate trăi 17 luni fără hrană.

Cum se bate în America

NE PLANGEM adeseori, că suntem o țară cu năravuri înapoiate, primitive, când auzim că un individ oarecare a fost bătut la poliție. E adevărat că presa are obligația de a lua apărarea individului și a combate cu energie procedeul barbar, în schimb nu-i mai puțin adevărat că ne formalizăm pentru cauze aproape neînsemnate, în comparație cu ceace se petrece în țările, cu cele mai avansate pretenții de cultură.

Dintre popoarele europene, belgienii sunt recunoscuți ca cei mai cruzi în purtare, cu răufăcătorii ajunși în mâinile poliției. Se bate în Belgia, până la ultima picătură de sânge și totuși, procedeul e departe de a egala în cruzime așa zisa „bătaie americană”.

Poliția din Statele Unite utilizează întotdeauna și oriunde bătaia. Dar ce bătaie! Tot ceace mintea omenească poate concepe mai chinuitor...

Dacă individul a fost surprins în stradă, dedându-se la o manifestație oarecare, ostilă formei de guvernământ sau autorităților, e supus pe loc regimului. Cu un pumn sau cu o lovitură dată cu bastonul de

Un manifestant bătut de polițiști la Chicago.

cauciuc nenorocitul e așternut pe pavaj și în timp ce unul dintre polițieni îl ține imobilizat, celălalt îi cară la lovituri peste cap, până obosește. Aceasta în văzul mulțimii, căci dacă cineva îndrăznește să crăcească ceva, intră la rândul lui, în serie.

Nu mai vorbim de aresturile preventive, unde fiecare declarație e smulsă cu bătaia.

Există la fiecare post de poliție o cameră specială, cu pereți captonați și înzestrată cu tot felul de unelte de bătaie, dela cnut, până la vergeaua de trestie. Și dacă nici sub imperiul acestor chinuri, acuzatul nu mărturisește, e introdus într'o cameră, în care domnește un frig irezistibil. Acolo e lăsat până când încerează de ger. E scos apoi și adus brusc într'o altă cameră, cu temperatura foarte ridicată. Trecerea bruscă dela o atmosferă la alta, produce usturimi îngrozitoare, în corpul înghețat al acuzatului și rareori se întâmplă, ca acolo să nu mărturisească, numai să nu i se repete chinul.

Ca să ne facem o idee și mai completă, despre bătaia din America, e suficient să relevăm faptul, că nici un polițist nu e angajat, până nu dovedește că știe să bată sistematic, prelungind chinul și evitând leșinul.

De unde a și eșit zicala englezilor:

„Să te ferească Dumnezeu să încapi pe mâna unui polițist american”.

Aceasta e considerată, cum s'ar spune, — „cea mai mare nenorocire ce i se poate întâmpla unui om în viață”.

O MINUNATA DESCOPERIRE A ȘTIINTEI

DESTINATĂ FEMEILOR
CE VOR SĂ FIE FRUMOASE
APA DE OBRAZ
„LAURA”

Unica pentru închis porii și
curățirea pistriurilor împreună
cu crema LAURA face un ten ideal.

LA TOATE DROGHERIILE ȘI FARMACIILE DIN CAPITALA

EN GROS PARFUMERIA „EXCELSIOR” CAL. MOȘILOR 78

INDISCUTABIL HERDAN E CEA MAI BUNĂ

Citiți „LECTURA”

Simfonia

A văzut „Simfonia albă” în care Trenker joacă formidabil pe un skior, — un simplu cercetaș pe patine, al munților și al văilor. Dacă nu l-ați văzut, atunci, cu siguranță că vă puteți aminti de filmele mute, în care principala acțiune se învârtia în jurul unor curse de sky... V-ați plictisit la început. Ați urmărit un timp, — și pe urmă ați privit mai interesat: o cursă infernală, în care din moment în moment vă așteptați la o prăvălire îngrozitoare... Și, fiți sinceri, la urmă, după ce filmul v'a plăcut, n'ați crezut că-i o înscenare dibace de studio?...

Am crezut, și eu... Până eri, când, am plecat din București, pe cea mai primăvăratecă ploaie, — văzusem „Simfonia albă” — și am descins la Predeal. Exact în ziua când ziarele anunțau mari concursuri internaționale de sky.

Penru concursul internațional, covorul alb s'a împodobit cu arcuiri de triumf, cu drapelele națiunilor participante, cu ghirlânzi din bradul verde, căruia i s'au scuturat crengile albeite...

În fața batalionului vânătorilor de munte, au luat loc echipele

Fotografute publicat în această pagină, reprezintă câteva instanțanee prinse de obiectivul trimisutui nostru special, la Predeal, cu ocazia serbarii de la Predeal, unde imperiaul oaspe a depus o coroană; dr. jos: Patriarhul Miron Cristea și oficialitățile asistente la serbarea zilei.

... război

concurante. Sunt patrile militare în uniformă și echipament de campanie, ale Austriei, Cehoslovaciei, Jugoslaviei și României. Zeci de skiori îi înconjoară și așteaptă pe Rege. Suveranul, în haina albastră a „clubului celor cincisprezece”, vine din gară, în sky, întovărit de Marele Voevod Mihai și Princesesa Ileana. Regina Maria vine în sanie. Pe sky, Regele primește onorurile și asistă la plecările echipelor. Plecări precedente de un ceremonial deosebit și impunător. E un moment într'adevăr impresionant, când muzica intonează imnul fiecărei națiuni... Întâi pe al Austriei... Tot aici, acum cincisprezece ani, oamenii mușcau pământul în bătaia tunului. După cincisprezece ani, imnul național al Austriei a fost cântat din nou, — de astădată în mijlocul unei manifestări de înfrățire.

Echipele au plecat... Regele, familia regală, pornesc spre cealaltă parte a Predealului, unde, pe coline, câteva zeci de sky-ori orându-iți în linii, îi primesc cu un triplu „hip-hip, hura”. E salutul entuziast, magnific și bărbătesc al celor cari peste câteva minute, vor năvăli în văi și

(Continuare în pag. 20)

... concursului internațional de sky. Mijloc jos: Principele japonez Takamatsu, împreună cu principele Nicolae, plecând dela mormântul ... ei de 24 Ianuarie, la Patriarhie.

La vreme aspră, la sporturi de iarnă

CREMA NIVEA

Și anume înainte de a eși la aerul aspru, să vă ungeți cu Crema Nivea. Ea este singura cremă, care pătrunde imediat și cu desăvârșire în piele și o face să reziste contra vremii aspre și vântului. Crema Nivea împedecă, ca pielea să sufere crăpături, jupuituri sau să devie aspră. Ungeți-vă chiar în fiecare seară înainte de culcare fața și mâinile radical cu Crema Nivea. Cu plăcere veți putea orișând constata, cum pielea Dv. devine moale, catifelată și fragedă, dându-i astfel o față sănătoasă și tânără. Nici-o altă cremă pentru piele, fie ea cât de mult lăudată, nu poate înlocui Crema Nivea, fiindcă numai ea conține Eucerita, cel mai bun întreținător al pielei.

Doze: Lei 16.—, 34.—, 72.— / Tuburi din cositor curat: Lei 30.—, 45.—

Emil Ziegler, Brașov, Calea Gărai 43

DE VORBA CU CITITORII

Tica Ignorantă. — Cu o femeie pe care ai cunoscut-o pentru întâia oară, trebuie să vorbești puțin, dar gândit. Pedanteria este o oarecare expresie a inculturii.

Oscar-Constanța. — Pentru Greta Garbo, adresați corespondența la Metro-Goldwyn-Mayer Studio Culver City, Cal. U. S. A. 2. Regret, dar nu pot utiliza limba germană în răspunsurile mele, din motive redacționale. Constat însă că pricepl destul de bine și românește...

Solo. — Adresați corespondența pentru aceste trei vedete, prin „The Standard Casting Directory”, 616, Taft Building, Hoolywood, Cal. U. S. A. în limba engleză. Nici o formalitate specială: o rugămintă frumoasă, adresa și atâta tot.

Cavaleristul. — La secretariatul de redacție al acestui ziar. Se va răspunde prin poșta redacției... Pseudonimul celălalt trece la coș. Nu admit scrisori sub mai multe nume.

F. S. Coșna. — Vezi mai sus răspunsul publicat sub pseudonimul „Cosite Blonde”. Și iartă-mă că sunt laconic, dar am corespondență prea multă de data aceasta.

Pufy. — Dacă vrei să-l cunoști pe Henry Franconier, laureatul premiului Goncourt pe anul trecut, citește „Malaisie”, ultimul lui volum apărut pe piață și care cred că se găsește și la noi. În caz contrariu îl poți comanda la Librairie Stock, 7, rue du Vieux-Colombier, Paris (6-e). Costă 15 fr. francezi, la care vei adăoga transportul. Volumul are ca motto: Jikalau tidak karna bintang masakan bulan terbit tingii — jikalau tidak karna abang masakan datang adek k-mari... (Ca să știi despre ce e vorba...).

Mina Kidorf. — La Paramount studio Holl. Cal. U. S. A.

Adina cu ochii albaștri. — Spui că e gelos din cauza zodiei în care s'a născut? Eu cred că e, mai curând, din cauza d-tale... Un om, până nu-i dai ocazie, nu poate fi gelos. Caută deci și înfrânează-ți flirturile mărginașe, dacă într'adevăr ții să nu-l pierzi iremediabil, într'o bună zi, sau să te pomenesci cu un glonț în inimă, care să te leuciască pentru totdeauna. Nă te juca de-a dragostea cu un individ sentimentat! Și nu mai releva nimănuși faptul, că familia lui e mai modestă decât a d-tale. Va fi prima dovadă că-l iubești — după cum afirmi.

Talkie. — Ce idee! Bessie Love trăeste, scumpule, și e sănătoasă tun. A fost probabil un spirit de reclamă yankeu, în care deobiceiul **spiritul** pare a fi prohibit ca și spiritul. E născută la Midland (Texas) în anul 1900 și joacă sub pseudonim. Adevăratul ei nume este Juanita Forton și a turnat până în anul 1928 (dela vârsta de 15 ani) pen-

tru casa Triangle Fine Ars, după a cărei dispariție a trecut la Pathé Exchange apoi la Metro.

Trei fete nostime. — Nostime și cu Clucurei, ba poate mai mult dacă-ți ajuns să mă întrebați până și ce fel de inimă au actorii. Știu atât, că Ramon Novarro ar o inimă foarte largă, din care pricină savanții i-au și fotografiat-o și au expus-o la un muzeu de moravuri dela New-York. Vreți să știți poate cum arată poza? Cum nu? Cu plăcere! Priviți-o.

Amatoarea de senzații. — Senzații ciudate pe care te-aș ruga să le cauți aiurea. Eu sunt om pașnic, conită, și posed intact instinctul conservării. Cu Jaque Catelain în orice caz ai nimerit-o greșit. Se zice c'ar fi purtând corset... 2. Frăgezimea tenului? Masaje cu ghiță... Da, da ghița îți va face bine din multe puncte de vedere...

Rămășag. — Pun rămășag că dacă scrii atât: John Rockffeler, U. S. A. scrisoarea tot acolo ajunge (adică la coșul cu hârtii al secretariatului).

film, în regia lui Max Neufeld, prin anul 1922. E căsătorită cu baronul Haymerde și locuște la Berlin W 15, Duisburgstrasse, 10. Cred că trimite autografe, dacă ai s'o rogi frumos.

Două p'sicufe. — Puțină răbdare! Vei avea însfârșit, ocazia să-l cunoașteți pe semnatarul acestei rubrici, la balul pe care-l va da revista noastră, în seara de 21 Februarie. Va fi singurul individ autorizat... să-și poarte masca până la sfârșit, Ah!... dacă-ți ști ce surprize vă rezerv!... Să veniți cu eterul la voi. 2. Nils Asther se pare c'a fost înmormântat cu prilejul nasterii filmului vorbitor. Deci... a biont!

Cl. IV Normală. — Când împrejurările au fost atât de vitrege cu d-ta, n'ar avea nici o însemnătate sfatul meu. Tot ceace îți pot spune, este să nu te descurajezi! Ești încă tânăr și ai tot timpul să-ți făurești un viitor, mai ales azi, când sunt atâtea domenii de activitate și în care omul energie, de inițiativă, își găsește nupul decât plasarea.

O boabă de Mercur. — Probabil fiind că ești atât de tânăr poți fi atât de ironică ca o... boabă de mercur. 1. Fred Louis Lerch s'a născut la Viena în anul 1898. Se pare însă, că decând cu filmul vorbitor, a cam renunțat... cinematograful la el. Locuște la Berlin, Regensburgerstrasse, 14... Fii binevenită în rândurile corespondentelor mele... Argint viu! Nu știu de ce ador acest element chimic...

Calea, Nina, Valea. — Vă primesc, dar să știți că la prima abateră dela legile rubricii, Valea e a voastră. 2. Emil Jannings primește corespondența prin „Film Fuhrer”, Berlin S. W. 68, Friedrichstrasse, 217. 3. Ce să faceți ca să vă îngrășați? Să bateti mai puțin Calea și să vă adresați mai des doctorului... Poate vreți și pentru nervi ce-ya? Acum iarna e ușor de recomandat.

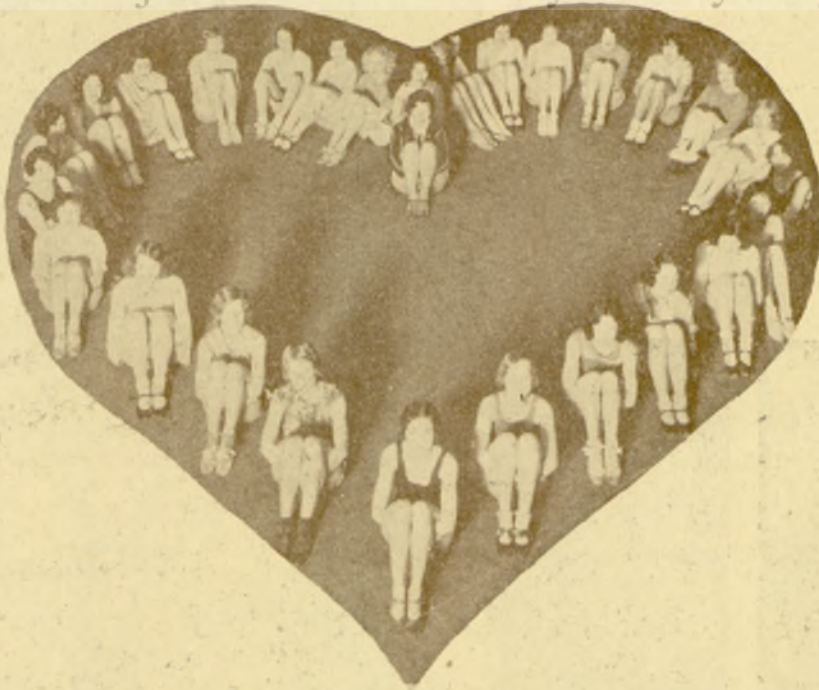
Aventurierul. — Pentru Ramon Novarro și John Gilbert adresează la Metro-Goldwyn-Mayer studio, Culver-City, Calif. U. S. A. 2. Lil Dagover locuște la Berlin-W., Arysallee, 4.

Rentier-Falit. — Regret, dar nu am nevoie de secretari, mai ales atunci când e vorba de faliti...

La priere d'une vierge. — Se a-probă...

Admiratorul Gretei. — Nu te intrista zadarnic căci nu m'ai înțeles. Era vorba acolo pur și simplu de un vis. Visul reporterului american avid după destăinuirii senzaționale. Oare nu scriu eu destul de clar?... 2. Modelul de scenariu se va publica poate chiar în cursul acestei luni. 3. Volumul „Hollywood” nu e scris de mine. Autorul lui se pricepe însă în cinematograful, așa că nu pot decât să-ți recomand. 4. Se citește **Haliuud**, cu aproximație.

J. de S.

E inima lui Ramonel al nostru, în plină bătaie și... sinceritate. După cum vedeți, e băiat de treabă acest Novarro, căci v'a rezervat și vouă locul și încă în mijloc. Numai, băgați de seamă să nu nimeriți în plămâni. 2. John Gilbert are inimă rea. 3. Nils Asther, inimă albastră. 4. Douglas Fairbanks, inimă de zmeu. 5. Al. Jolson, inimă neagră. Conrad Veidt inimă de piatră. Iar Harry Liedtke nu mai are inimă ei... cord.

Medicinist. — Buster Keaton turnează pentru casa Metro-Goldwyn. Are însă scenariștii săi, cu cari lucrează în colaborare. 2. Volume franceze care să se ocupe cu tehnica unui scenariu, nu prea există. V'aș sfătui totuși să luați volumul „Hollywood” apărut în editura noastră și scris de un confrate care se pricepe. 3. Nu. 4. Reprezentanta casei Metro pentru România se află pe Calea Moșilor 88. Adresați-vă d-lui Em. Zaharovici.

Dolores de Montebello. — Nu-mi pare de loc rău, că n'ai avut inspirație să-mi scrii de data aceasta; din contra... Abia mi-ai scris mai puțin și asta îmi face întodeuna plăcere. 2. Nu știi? Les contrastes se touchent. Altă explicație nu vei găsi, decât în tratatele speciale, dar și acolo se vor învârti tot în jurul acestui aforism. 3. Calitatea cea mai sublimă în caracterul amorului? Amorul, ducde, n'are calități: are însă un mare defect: e orb... Chestiunile celelalte, mă ierți, dar nu intră în competența subsemnatului!

M. N.-Loco. — Larry Semon (Zigoto). a murit acum câțiva ani. 2. Imi ceri să nu-ți fac morală, deși vrei să faci cinema... Bine, domnule, fă!... 3. Depinde de motivele pentru care ai fost părăsit; în cazul că e vina d-tale dute și scuza-te!...

Chanson. — Lilane Haid s'a născut la 16 August 1897, la Viena. A urmat mai întâi școala de balet, apoi a debutat în

Judecata lui Dumnezeu

UNA din cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată în viața mea, e desigur Govindama, o indiană din Madras, care împreună cu tatăl ei, a venit să lucreze la plantația de cau-

paradis de acolo, așa cum cu multă vreme înainte, minele de aur din Klondyke atrăseseră pe oamenii albi. Și ca și albi, mulți din acești emigranți n'aveau să-și mai vadă patria, ci oa-

incă nici drumuri, era o adevărată sălbăcie.

Una din condițiile fiecărei plantații era să aibă lucrători, cari să locuiescă chiar acolo. Dar malaezii nu se învoesc ușor să-și părăsească satul, de aceea se trimiteau recrutori în India, unde îndemneau familii întregi să vină pentru că să se stabilească în plantații. Intenția plantatorilor era, ca și copiii și nepoții emigranților, să rămână ca lucrători la plantație. De aceea plăteau recrutorilor un procent mai mare pentru o femeie, decât pentru un bărbat.

Când Govindama ajunsese acolo, mai erau încă vreo douăzeci de fete în colonie și cum aveam un număr mare de băieți necăsătoriți, erau în perspectivă multe nunți, care aduceau zile de repaos. Intre tinerii cari se uitau cu interes la noile venite, era și Narainsami, un băiat voinic și frumos, cel mai bun lucrător din colonie. El o remarcă numaidecât pe Govindama

suma aceasta, dar îi plăceau licheurile și avea obiceiul să și joace; de aceea nu numai că nu avea bani strânși, dar mai era și dator. Parte la administrația plantației, parte către un compatirot al lui, anume Munian.

Acest Munian, un om mititel și slab — numai pielea și oasele — era clownul ținutului. Știa să facă tot felul de gimbușlucuri și să înveselească societatea, dar nu era iubit de nimeni, pentru că era foarte sgârcit și mulți tineri îi erau datori bani.

Timpe de câteva săptămâni. Narainsami munci mai din greu decât mai înainte. Dar de câte ori se prezenta la plata săptămânală, găsea acolo pe Muniam, care-l aștepta și-i lua mai toți banii, în contul datoriei. Se vedea că

Voiam să potolesc pe furiosul bătrân

Brațul asasinului fu prins ca într'un clește.

ciuc din Johore, unde-mi făceam ucnicia de plantator.

Lucrurile acestea se petreceau cu puțin timp înainte războiului, când începuse în Asia valva pentru cauciuc. Emigranți din Tamul veneau neconținți în Malaezia, atrași de noul

sele lor aveau să jaloneze cărarea pe unde mergeau.

Pe vremea aceea peninsula Malaya era cu excepția a două trei grupări de albi, o mlaștină imensă, unde băntuia cu furie frigidurile palustre. Mai cu seamă în Johore, unde nu erau

fiind și el agreat de fată, căci peste câteva zile se auzi că tatăl ei o promisese lui Narainsami, cu condiția ca acesta să-i plătească o sută de dolari, împreună cu bijuteriile tradiționale.

Narainsami lucra de un an pe plantație și ar fi putut să strângă de mult

de colo că Narainsami fierbe, dar n'avea ce face. Intre timp, Govinden, tatăl Govindamei, care era și el lacom de bani și sgârcit, devenise prieten bun al lui Munian.

Pe când Narainsami muncia din greu la plantație ca să strângă banii,

Biruința științei asupra unui dușman al omenirii

FĂRĂ ca atențiunea să fi fost atrasă de o propagandă de presă sau de o campanie de reclamă deosebită, în cercurile fumătorilor din România, se vorbește de multă vreme cu insistență despre un eveniment important, care va interveni peste câteva zile, în istoria fumatului. Acest eveniment este menit să aducă schimbări radicale în viața fumătorilor din România. Se spune anume că C. A. M. a obținut dreptul de exploatare pentru România a unei patente mondiale cu ajutorul căreia tutunul poate fi scăpat de un component periculos al lui, de fantoma fumătorilor care este nicotina.

Ar fi de prisos să insistăm asupra efectelor nefaste ale nicotinei. Mai toți fumătorii au experimentat pe pielea lor proprie că fumatul exagerat provoacă dureri de cap, palpitațiuni de inimă, nervozitate și insomnie. Mai multe sute de mii de oameni au fost opriți de medici și această abținerea impusă este simțită de cei loviți de ea ca o adevărată nenorocire, deoarece trebuie să se lipsească de una dintre cele mai fermecătoare plăceri, eum și fumatul. E interesant de relevat faptul că fumatul exercită asupra oamenilor efectele cele mai variate. Potolește pe cei nervoși, înviorază pe cei oboșiți, ține treaz pe somnorosii, amuză pe cel care

sufere de insomnie, inspiră idei noi creierului oboșit. Și sute de mii de oameni sunt puși în imposibilitate de a savura această plăcere din cauza efectelor nefaste ale nicotinei.

De acum înainte însă această prohibițiune nu-și mai are rostul. Căci mulțumită evoluții minunate a științelor tehnice și chimice, s'a descoperit metoda prin care se poate extrage nicotina din tutun, fără să atingă prin aceasta aroma și gustul plăcut al tutunului. Mașinile speciale de electro-termie, construite în acest scop, au fost puse deja în funcțiune în fabrica „Fumosan” din București, nu de mult instituită, unde se extrage nicotina din milioane de țigări și țigarete.

Peste câteva zile produsele de tutun denicotinizate se vor afla de vânzare în toate tutungeriile din țară. Nu este lipsit de interes faptul că prin această metodă nicotina nu se extrage din tutunul brut ci din fabricațiunile de tutun făcute gata.

Procedura denicotinizării este cât se poate de interesantă. Diferențele fabricațiunii de tutun sunt înainte de toate supuse în laboratorul fabricii unei analize serioase, în ceea ce privește conținutul lor de nicotină. Conținutul de nicotină a diferitelor specii de tutun variază între 1—8%, iar proporția denico-

linizării trebuie să stea în raport direct cu conținutul de nicotină al tutunului.

Produsele de tutun astfel sortate sunt puse în cutii de azbest și introduse în mașini unde pe calea electro-termică se produce o căldură de 130—162 de grade Celsius, gradul de căldură variând în raport cu conținutul de nicotină al produselor de tutun. Acest procedeu pretinde multă prudență și precizie deoarece la o căldură ceva mai ridicată evaporază nu numai nicotina, dar și celelalte componente aromatice ale nicotinei. Munca denicotinizării este executată în mod automat de aceste mașini cari semnalează în fiecare moment monteurului fazele prin care trece procedura denicotinizării. Produsele de tutun sunt ținute în

aceste mașini timp de o oră. Pe urmă poarta de fier a mașinilor este deschisă de către muncitori prevăzuți cu măști de gaz. În acest moment evaporază din mașini niște aburi albi, cari nu sunt altceva decât nicotina eliberată.

Țigările scoase din aceste mașini fiind prea uscate, ele sunt ținute 4—5 zile la o atmosferă umplută la umezeală, până când ajung la umezeala necesară fumatului.

Peste câteva zile produsele de tutun denicotinizate „Fumosan” vor fi puse în circulație în împachetarea originală a C. A. M. Fiecare pachet va avea o banderolă, arătând că țigările cuprinse în el sunt denicotinizate. Debutul țigărilor denicotinizate este așteptat cu mare încordare de tot publicul fumător din România.

Pentru înfrumusețarea feței, mâinilor și decoiteului

**CREMA ȘI SĂPUNUL
FLORA**

RAMAN NEINTRECUTE

Institut Cosmetic Medical

(Institut de înfrumusețare)

Sr. Știrbey-Vodă, 34. Telef. 311/44

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

Joli de piele și cosmetică. Diatermie. Raze ultraviolete. Fizioterapie. Îngrijirea feței. Disruceia radicală a părului de prisos, scăderii, negi, coșuri, pistrii, semne de naștere. Tratament de întinerire. Cură de săbire locală și generală, varice, etc, etc.

Vânzarea produselor proprii

**COZONACI FRUMOȘI
FAINĂ DE AUR HERDAN**

Govindama găsia că timpul trecea prea încet și începuse să flirteze cu alt tânăr, un băiat frumos dar leș, numit Sinnapan. Ei fură cam prea indiscreți, căci într-o seară, pe când Narainsami venia de la lucru, îi întâlni într'un colț retras al plantației. Urmă o bătaie formidabilă. Pe când Govindama alerga strigând către sat, Narainsami îl bătu pe rivalul său atât de grozav, încât acesta căzu în nesimțire. L-ar fi omorât, desigur, dacă n'aș fi sosit la timp, cu mare parte din populația satului.

Sinnapan a fost dus la spital și trecu timp bunșor, până să se facă bine. Până una alta, bătrânul Govinden, nemulțumit de purtarea fetei lui, îi aplică o corecție meritată, cu bastonul pe care se sprijina când umbla. Auzind țipetele femeilor din vecinătate, mă grăbi să alerg ca să-l potolesc pe furiosul bătrân.

Ce mult doriaș să ajung administrator mai repede. Intr'adevăr, potolirea scandalurilor era treaba „ucenicului” de administrație și acesta era lucrul care-mi plăcea cel mai puțin. Dar necazurile mele nu se isprăviseră încă.

Intr'o noapte am fost sculat din somn de bătăi furioase în ușă. Ieșii de sub rețeaua contra fânțarilor și deschizând ușa, dădui peste o ceată de indieni surescitați. În mijlocul lor era Narainsami, ale cărui mâini erau legate cu o curea. Aflai imediat că Munian fusese omorât și că ucigașul era Narainsami. Coliba lui Munian era în cea mai mare desordine. Capul lui fusese aproape despărțit de corp, cu o parangă care se găsisse lângă cadavru. Toate lucrurile victimei fuseseră scoțite și toate obiectele de preț dispăruseră. Dădui ordin să se încuie ușa și să-l închidă pe asasin în magazia de orez, cum administratorul plecase în concediu la Singapore, trebuia să asistez eu la cercetările lui Waters, șeful poliției.

Primul martor fu Govinden. El spuse că în seara precedentă, Narainsami venise la el și-i spusese că s'a săturat de așteptat. El cerea să i-o dea pe Govindama numai decât, iar suta de dolari s'o plătească după ce va fi isprăvit cu datoria la Munian. Bătrânul îi refuzase, iar prețitorul plecase furios, amenințând că „o să iasă rău”.

Al doilea martor era Sinnapan, vecinul lui Munian. Acesta auzise cu o seară înainte voci furioase în odala de alături, unde locuia Munian și distinse vocea lui Narainsami, care cerea împrumut o sută de dolari, pe lângă banii pe care-i mai datora. Cum cămătarul refuzase, tânărul îl blestemă pe el și casta lui și plecă, amenințând că-l va ucide. Acestea erau singurele mărturii categorice. Ceilalți martori nu vorbeau decât din auzite.

Dar era destul ca să ne facem o convingere; paranga (cuțit mare, dat lucrătorilor de către administrație) lui Narainsami, lipsia de la locul ei; sub perna lui se găsiră ascunși o sută treizeci de dolari, iar într'o ladă o halnă plină de sânge. Cum toți ceilalți lucrători își aveau parangele lor, cea găsită în coliba mortului nu putea fi decât a lui Narainsami.

Scoseră din arest pe prizonier și după cererea lui, îi deslegară mâinile. Atunci el se aruncă la pământ și luându-mi piciorul mi-l puse pe capul lui, spunând că eu sunt tatăl și mama lui și nu se poate să-l cred vinovat. L-ar, cum el nu putea explica lipsa parangei, nici prezența banilor și a hainei însângerate, cazul lui ni se păru destul de clar. Trimiserăm deci un curier, care să cheme poliția din oraș, dar aceasta nu putea sosi decât peste câteva zile, căci drumul era lung. Telefonul nu aveam.

A doua zi mă pomenii cu preotul indigen și cu contramaistrul, cari îmi cerură voie să încerce judecata lui Dumnezeu, căci după ce vorbiseră cu Narainsami, printr'o crăpătură între scânduri, se convinseseră că nu e vinovat. Cum nu văzusem niciodată lucrul acesta, le dădui voie și ei se apucară imediat de pregătiri: două crăci de cocotier, de câte douăsprezece picioare lungime au fost aduse cu multe ceremonii în fața preotului. Acesta ținu o cuvântare în care îndemnă pe vinovat să se dea singur pe față, ca să nu supere pe Dumnezeu, dar nimeni nu se mișcă.

Atunci toată populația fu pusă pe două rânduri și între ceilalți, se găsi și Narainsami. Preotul și contra-

maistrul luară fiecare la subsuoară câte un capăt al celor două crăci, făcând astfel din ele un fel de brancardă. Crăciile de lungimea aceasta sunt ca oțelul: pot fi rupte, dar nu îndoite sau curbate. Unul câte unul, indigenii se apropiară, își puseră brațul între cele două vergele și deoarece nu se întâmplă nimic, și-l scoaseră trecând apoi mai departe.

Veni rândul lui Narainsami. O ru-moare puternică se auzi, când el își scoase brațul intact și trecu mai departe. Urmă Govinden. El mergea mult mai repede decât ar fi fost de așteptat pentru vârsta lui, dar și el scăpă cu bine. Însfârșit veni și ultimul om, —Sinnapan. Fața lui era verzuie, cum e a indienilor când sunt emoționați. Își introduse mâna între cele două lemne și deodată... crăciile se apropiară și brațul asasinului fu prins ca în-

tr'o menghină. Din toate părțile răsunară urlate de surpriză și de mânie contra criminalului.

El mărturisi pe loc, cu atâta repezițiune, că deabia îl puteam urma.

Ca să se răzbune pe Narainsami, ceruse lui Govinden mâna fetei acestuia. Dar bătrânul stabili un plan mai complicat, pe care Sinnapan îl execută. Așteptând până ce Munian adormise, el își luă paranga și se strecură prin podul odăii lui, în cea a victimei, căci casele din regiunea aceea, au un loc larg descoperit în odăi, ca să activeze aerisirea. După făptuirea omorului, Sinnapan își lăsase la fața locului paranga și, după ce jefui pe mort, plecă, lăsând ușa deschisă, ca să se creadă că asasinul venise pe ușă.

Nu mai decât caraula descoperi asasinatul, căci o surprinsese faptul că ușa era deschisă. Atunci Sinnapan și

Govinden acuzară pe Narainsami și, pe când acesta era dus la mine, Sinnapan rămase în urmă, intră în coliba acuzatului, îi muie haina în sânge, ascunse banii sub pernă și fură paranga. Apoi veni și se amestecă în mulțime.

Liberarăm deci pe acuzatul nevinovat și arestarăm pe cei doi ticăloși. Până să vie poliția, Sinnapan scăpase de justiția omenească: deslegând un sac de orez, se spânzurase cu funia. Govinden fu liberat, din lipsă de probe.

Cât despre crăciile de cocotier, le-am examinat în tot felul, dar n'am isbutit să-mi dau seama, cum de se putuseră apropia. În zadar i-am cerut explicații bătrânului preot; acesta se mulțumi să zâmbească pe sub mustață, preferând, desigur, să-și păstreze secretul. Trad. de O'CONNOR

Faimoasele Creme Pond's erau cerute de multă vreme în România

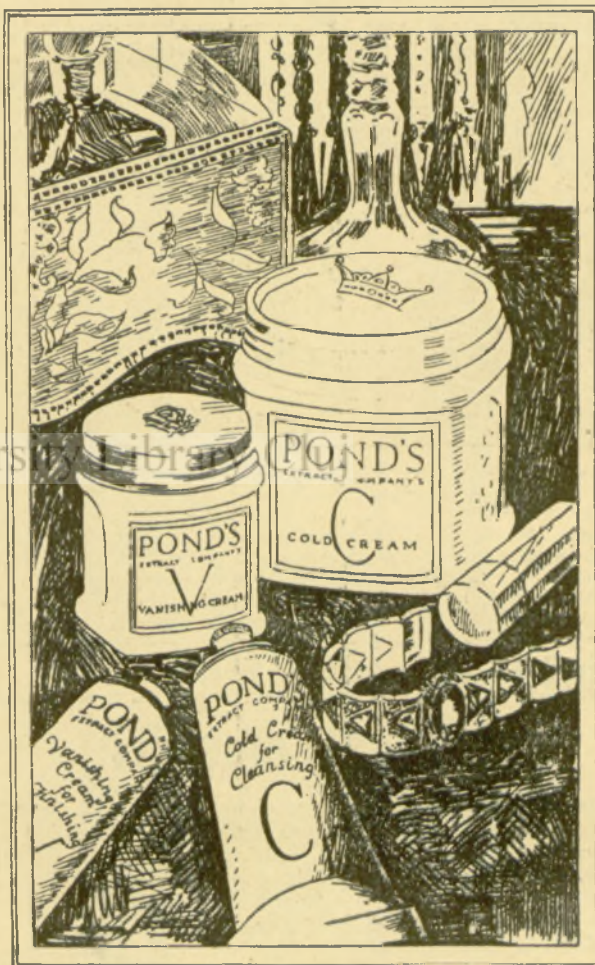
Azi ele se găsesc
la orice parfumerie
sau drogherie

SUNT ani de zile, de când există, în România, o mare cerere pentru cremele Pond's. Femeile din societatea înaltă, care petrec mai multe luni în fiecare an în localitățile de vilegiatură la modă, ca Nissa, Karlsbad, Deauville, sau Biarritz, avuseseră prilejul să cunoască aceste două faimoase preparate: Cold cream și Vanishing cream Pond's.

Azi, aceste renumite produse de frumusețe, favoritele lumii mari internaționale, se pot găsi la orice parfumerie, sau drogherie bună.

Cum se întrebuințează Cold cream și Vanishing cream Pond's

Murdăria nu se așează numai la suprafața pielii. Ea pătrunde în pori. Spre a avea fața absolut curată, masați cu Cold cream prin mici lovituri, date de jos

Cold-cream-ul și Vanishing cream Pond's se vând în borcane și tuburi originale

în sus, de fiecare dată după ce ați stat în aer liber. Apoi ștergeți obrazul și ungeți-l ușor cu puțină Vanishing cream spre a proteja pielea și a face să ție pudra.

Seara înainte de culcare, ștergeți-vă cu Cold cream și lăsați puțin în timpul nopții ca să înmoaie pielea și să-i dea suplețe.

Câteva din personalitățile care întrebuințează cremele Pond's:

Ducesa de Alba & Berwick
Lady Violet Astor
Ducesa de Guise
Lady Louis Mour. batten
March za de Polignac
Doamna Cornelius Vanderbilt Jr.

D-lor Zaharia & Cernătescu, 181, Str. Popa Nan, București

Alăturat vă trimit 5 lei în mărci poștale și vă rog să binevoiți a-mi expedia două tuburi de probă Pond's.

Numele : .....

Adresa : .....

2 Creme Pond's

MARINELLO REDA TENULUI FRUMUSETEA NATURALA

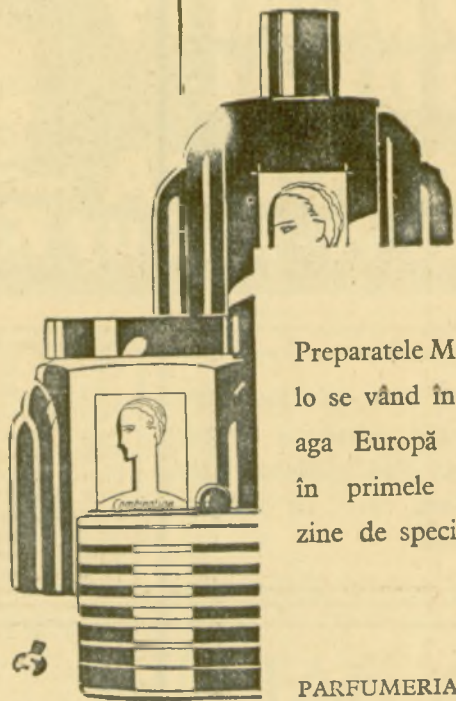
Opera naturei e perfectă. Si tenul D-tră e din natură sănătos și frumos. Dacă s'a depărtat dela dezvoltarea naturală — calea înapoi nu e închisă.

Preparatele Marinello redau pielei compoziția normală: Pătrund în adâncurile țesăturii, animează circulația sângelui și fac pielea străvezie și suplă.

Marinello vă oferă 2 tratamente: PENTRU PIELEA NORMALA SAU PEA USCATA MARINELLO RECOMANDA: Lettuce Brand Cleansing Cream (Cremă epurativă). Tissue Cream (Cremă nutritivă). Combination Cold Cream. Skin Toning Lotion (Loțiune Fortificativă) Muscle Oil (Ulei muschiular) Vanishing Foundation Cream (Cremă de zi). Pudra Marinello »Light«

PENTRU PIELEA PEA GRASA SAU CU PORII MARI MARINELLO RECOMANDA: Astringent Cream (Cremă astringentă). Astringent Lotion (Loțiune astringentă). Marinello Soap (Săpun special). Pudra Marinello »Heavy«. Pentru cazuri speciale leacuri speciale, cari vindecă și regenerează.

La cerere una din casele notate mai jos vă expediază gratuit broșura "Cosmeticele Marinello". Puteți astfel ușor fixa tipul tenului D-tră și alege preparatele potrivite.

Preparatele Marinello se vând în întreaga Europă numai în primele magazine de specialitate.

MARINELLO

72, Fifth Avenue, New York. Centrala pentru Europa: Marinello Company m.b.H., Berlin W 15, Joachimsthaler Str. 10.

În București preparatele Marinello se găsesc de vânzare numai la PARFUMERIA TEATRULUI, CALEA VICTORIEI 84, ÎN FAȚA PALATULUI REGAL.

Copyright 1930 by Marinello Company, New York

RUDYARD KIPPLER

OMNIUM

AVENTURA A DETECTIVULUI GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor este chemat de uzinele suedeze de avioane „Hellefors” spre a deslega enigma dispariției a cinci avioane „absorbite în eter”.

Gex Trevor și ing. Hilmar pleacă în Rusia unde sunt arestați de „Ceka” bolșevică.

Hilmar este executat. Gex se salvează cu ajutorul detectivei Ana Stheland.

O luărăm la fugă, spre marginea aerodromului, spre punctul unde știam că se găsește avionul, în timp ce oamenii noștri ne apărau fuga.

Avionul avea motorul în funcțiune și pilotul gata în scaunul său. Am sărit în locurile din spate și aeroplanul decolă îndată.

Dar în aceeași clipă, cerul fu brăzdat de zeci de săbii de lumină, ce se încrucișară, prinzându-ne în lumina puternică a proiectoarelor.

— E uimitor cât de repede s'a dat alarma! zise Gex.

— Am fost trădați! strigă pilotul.

Indată, flori învoalte de fum alb crescură din nimic în jurul nostru, spargându-se cu răbufniri violente de aer: bateriile antiaeriane de jos, trăgeau în noi!

Luna răsărise, plină, și peisajul se vedea destul de clar, dar deasupra avionului se aglomerau nori negri, de furtună.

Un punct apăru la orizont... Apoi dispăru. Pilotul nostru urmărise cu atenție acest punct: era un avion, care intrase în nori.

Pilotul se pregătia să treacă prin perdeaua de nori, ca să se urce deasupra lor, spre a ocoli și evita furtuna, dar în aceeași clipă, avionul pe care-l zărisem adineauri la orizont, apăru din nori, la o foarte mică distanță de avionul nostru. Recunoscurăm un avion militar rusesc.

În curând, peisajul de jos se întunecă; un strat de ceață alburie se formă între avionul nostru și sol.

Ca o năluca, cu o mare viteză avionul strein trecu în spatele nostru și necunoscutul din acel aeroplan, părea că urmărește aparatul în care mă aflam cu Gex.

Un fulger... Furtuna se apropia.

În acea clipă, gloanțe șuerară pe la urechile noastre, sparseră un geam, ciuruiră o aripă... Necunoscutul din urma noastră trăgea cu mitraliera în noi!

Alte două aeroplane ne ajunseră din urmă.

Nu ne mai puteam auzi, din cauza

zgomotului motorului, care avea maximum de viteză.

Avion de pasageri, aparatul nostru nu avea mitralieră. Dar cel care-l conducea era un pilot minunat. În intervalul unei clipite, el luă o hotărâre bruscă...

Deodată Gex și cu mine simțirăm cum avionul se prăbușește cu noi. Mi-am zis că aparatul fusese desigur atins de cel ce trăgea cu mitraliera în noi. Avionul nostru cădea în bot, într'un picaj vertiginos. Următorul, dispăru apoi la orizont, convins că reușise să ne doboare.

Dar după ce traversarăm un voal de ceață, de sub noi, avionul în care ne aflam, își îndreptă poziția și începu să planeze. Gex și cu mine înțelesurăm că pilotul nu-și pierduse cumpătul nici o clipă, și cu un perfect sânge rece și o măiestrie extraordinară, simulase o cădere!

Pilotul se întoarse și făcu un gest amical cu mâna, lui Gex. Ploua.

Sburarăm astfel câtva timp, apoi pilotul câștigă înălțime, trecu vertiginos prin stratul de nori alburii; lăsașerăm de mult în urmă zona de nori negri și furtună.

Planam.

Gex Trevor, strigă pilotului:

— Crezi că am fost trădați?

— Cu siguranță! Altfel cei de la aerodrom, nu ar fi avut de unde să știe, că suntem în acest avion, și nu ne-ar fi atacat. Desigur că Ceka a fost înștiințată de planul Anei Stheland, prea târziu, ca să poată preveni atacul escortei și fuga noastră, dar la timp ca să anunțe aerodromul. În clipa asta Ana Stheland e probabil arestată, și poate ucisă, în „Corabia Morții”!

— În acest caz, trebuie să luăm direcția înapoi, spre Moscova, zise Gex; nu putem să lăsăm pe Ana în mâinile Sovietelor! Trebuie să încercăm totul ca s'o salvăm.

— Sunteți un om brav! zise pilotul, punând direcția înapoi, spre aerodromul de unde plecasem!

Și adăogă:

— Cunosc un luminis, într'o pădure, în apropiere de Moscova, unde putem ateriza, fără să riscăm prea mult. Bolșevicii, crezându-ne departe, probabil că nu mai inspectează cerul, așa că sper să nu ne vadă...

CAPITOLUL X.

Planul lui Gex Trevor

După ce aterisarăm într'un luminis de lângă Moscova, pilotul își scoase casca de aviator și se prezintă:

Nu există frumusețe fără fard!

Impresia unui obraz fără culoare este rece ca marmora. Numai culoarea face obrazul mai înviorător. De aceea întrebuiți „Khasana superb crème”. Această cremă de frumusețe de culoare portocalie (nu este cosmetic) se imprăștie — pe fiecare obraz în mod diferit — imediat după o ușoară fricțiune pe fața Dvs. devenind de un roz scilpitor fin și delicat așa cum se potrivește mai bine persoanei Dvs.

Aceeași influența o are numai „Khasana superb roșu de buze”. El dă gurii Dvs. o răcoare plăcută de tinerete și sănătate, el nuanțează buzele Dvs. suficient nici prea mult nici prea puțin.

Khasana superb crème și roșu de buze sunt rezistente apei, vântului și sărutatului și totuși nu poate nimeni recunoaște întrebuițarea lor. Numai cu săpun poate fi îndepărtată culoarea lor.

KHASANA SUPERB

KHASANA Super-rouge de buze Lei 70.- în tub rotativ elegant cu dublu conținut Lei 110.- cu creion de rezervă lei 70.- Superb rouge de obraz în ambalaj forma borcan lei 70.- Parfumerii Khasana și mijloc de înfrumusețare Khasana au renume mondial

Acum încă azi o încercare cu un pachet mic Khasana Superb rouge de buze (lei 25) și rouge de obraz.

De găsi pretutindeni! Indicați cu plăcere depozitari

Dr. M. Albersheim, Frankfurt a. M. - London

Depozitul G-ral pentru România: „Gea”-Kramer, Timișoara

Koprol
PURGATIV
IDEAL
DE
CIOCOLATA
LAXATIV PLĂCUT KOPROL

Aflăm că firma **Ambrosi-Fischer et Co. Aiud**, a preluat conducerea **Peplinerelor Știrbey-Buftea**, care s'a înființat în anul 1907.

PARUL ALB ÎMBATRANE TE

PARUL ALB NU L MAI VOPȘIȚI! Părul alb recapătă culoarea avută, blond, negru, castaniu, fără vopseli cu «EMO» apă vieneză, prin fricțiuni capii are, discret flac. 200 2 flac. (suficiente ptr. succes) lei 360. De vânzare la: Farmacii, Drogerii, Parfumerii, unde nu se găsește expediază cu preț original: «Centropa», str. Mătăsari 32 (prin Bd. Pache) București.

LA BALURI

INTREBUINȚAȚI

LAPTE DE CRIN FLORA

(Lait de Lys) care dă doctului și brațelor albirea impecabilă a marmorei

— Orekhov, din Intelligence service. Apoi adăogă:
— Trebuie să găsim pe șoferul lui S., care este un om de al nostru, și de la care am putea să aflăm cine ne-a trădat și ce a devenit Ana Sethland. Mie tare teamă c'au ucis-o...
— Și unde putem găsi pe șofer? Intrebă Gex.
— La garajul Lugin.
— În centrul Moscovei?
— Da... Nu ne putem duce decât la noapte sau deghizați. Altfel am cădea în mâinile cekiştilor.
— Sst!... Vine cineva!... șopti Gex. Intr'adevăr se auzi foșnet de frunziș și crăci călcate în picioare. Ne aruncaserăm într'un boschet, la pândă. Doi cekişti, în uniforme negre, atrași probabil de avion, se apropiară de luminis. Fără să ne spună nimic, când cekişti fură în dreptul nostru, Orekhov trase două focuri de revolver. Cei doi cekişti se prăbușiră.
— Ce-ai făcut? zise Gex Trevor.
Orekhov rânjia, satisfăcut de isprava sa.

— II urăsc!... scrâșni el printre dinții încheștați. N'am pierdut nici un prilej, ca să-iucid!

Am înțeles atunci că Orekhov era unul din acei partizani ai regimului țarist, care se făcuse acum spion, numai ca să se răsbune pe Soviete.

Orekhov desbrăcă pe unul din cekişti ucis, se îmbracă cu uniforma lui și ne spuse:

— Ascundeți-vă în crângul de colo și așteptați-mă. Eu mă duc să văd ce s'a întâmplat cu Ana Sethland.

Am stat ascunși aproape o oră; Orekhov se întoarse și ne spuse:

— Ana a reușit să fugă. Nu știm unde e. Toată Ceka e pe urmele ei. Cred că Ana se îndreaptă spre centrul nostru dela Tomsk. V'am adus haine și acte false, ca să puteți fugi. Va trebui să vă descurcați singuri, fiindcă avionul nostru a fost găsit, iar alt avion nu mai avem. Plecați imediat, ca, în cazul când eu am fost urmărit, să nu vă prindă aci...
— Unde e sediul dela Tomsk? Intrebă Gex.

Orekhov îi dădu adresa.

Strânseram mâna lui Orekhov și plecarăm, furișându-ne prin pădure, fără să știm încotro mergem. Dar nu făcărăm o sută de pași, și auzirăm împușcături... Probabil că Orekhov fusese zărit la Moscova și urmărit până aci de cekişti... Ne-am ascuns iară într'un boschet. Apoi, ne-am întors să vedem ce s'a întâmplat cu Orekhov. Acesta dispăruse și în locul unde ne despărțisem, găsirăm alți doi cekişti, împușcați...

Am mers pe jos câteva zile. Ocolim satele; dormim în pădure. Ne îmbrăcăm cu hainele pe care ni le adusese Orekhov, haine de muncitori; după pașapoartele ce ne dase, ne schimbărăm numele, în nume rusești.

Intr'o zi, observai:

— Gex, îți dai seama că mergem spre Răsărit?... Occidentul e în partea opusă!...

— Am un plan: dacă ne-am îndrepta spre granița poloneză, prusiană sau română, am avea toate șansele să fim prinși, îmi răspunse el.

— Și vrei să trecem în Siberia?

— Vom încerca să luăm transsiberianul!

— E absurd! Drumul e înzecit mai lung și mai greu, decât până la granița europeană, — i-am replicat.

— Dar e mai puțin supravegheat și mai sigur pentru noi. Și apoi...

— Apoi?...

— Nu te-ar tenta o plimbare prin Tibet?... făcu Gex.

— Ești nebun! De plimbare îmi arde mie, când toată Ceka e pe urmele noastre!... Și ce vrei să căutăm în Tibet?

— Pe Lydia?

— Care Lydia?

— Lydia Hilmar, îmi răspunse Gex.

Al uitat că Hilmar a fost ucis de Soviete din vina mea? Dacă mi-aș fi dat seama că Wampoo îmi întinde o cursă, ca să mă atragă în Rusia, nu l-aș fi adus pe Hilmar cu mine. Moartea lui se datorește greșelii ce am făcut! Sunt dator, ca cel puțin pe soția sa s'o scap din mâinile lui Wampoo!

— Și crezi că Wampoo a ascuns pe Lydia în Tibet? îl întrebai.

— Așa cred. Ai uitat că Wampoo este originar din Tibet, că a crescut în mediul religios și tainic al unei lamaserii tibetane, adică, al unei mânăstiri de preoți lama? El bine, înainte

să plec în Rusia, am primit de la Wampoo o scrisoare, prin care-mi spunea că dorește dela mine un armistițiu, ca să-și îplinească oarecare obligațiuni religioase. El însă, s'a apucat să fure pentru Soviete avioanele suedezilor și să răpească pe Lydia. Cum furtul de avioane nu constituie o manifestație de cult în nici o religie, cred că în legătură cu obligațiile religioase despre care mi-a scris, nu poate fi decât răpirea Lydiei. Or, în cazul acesta e probabil că el a dus pe Lydia la lamaseria sa din Tibet, după cum mi-a spus și Mejinski.

— E cu totul nesigur aceasta...

— Totuși, îmi răspunse Gex, e posibil. Și datorită mea este să verific toate posibilitățile, și să încerc totul, ca s'o găsec. Sunt decis să ajung în Tibet....

— Te însoțesc.

— Bravo, Rudy, Știam eu că are să te tenteze, o vizită în cuibul lui Wampoo!....

Singur, n'aș fi avut nici odată curajul să încerc o asemenea aventură primejdioasă! Dar Gex îmi transmitea parcă îndrăzneala lui.

CAPITOLUL XI

Un punct negru la orizont

În definitiv, planul lui Gex Trevor, de a ne îndrepta spre Siberia, adică spre partea opusă granițelor europene, era foarte înțelept, deoarece poarta țărilor occidentale, era desigur prevenită contra noastră. Trecerea în Iugoslavia, Prusia, Polonia sau România, ar fi fost grea. Pe când în haosul siberian, unde locuitorii sunt atât de rari, ne puteam sustrage mai ușor oricărei supravegheri.

Cât despre presupunerea lui Gex că Lydia s'ar afla în lamaseria lui Wampoo din Tibet, aceasta mi se pare foarte problematic. Mă întrebam chiar, dacă nu cumva Gex e atras spre Siberia de posibila ațare acolo a unei Sethland...

Să ne oare Gex îndrăgostit? Incepu să rad, iară sa vreau, mormăind pentru mine:

— O să fie amuzant...

— Ce o să fie amuzant? mă întrebă Gex, care avea un lauz extraordinar, de exercitat. Dece râzi? ...

— Așa... O idee...

— Crezi că ne-așteaptă lucruri atât de vesele în Tibet?... mă întrebă el.

— Mi se pare c'am și intrat în comedie!... îi spusei, privind-l semnificativ.

— Ești nebun? Soarta noastră n'a fost niciodată mai tragică. Dintr'un moment în altul, cekişti ne pot prinde, ca să ne ucidă în „Corabia Morții” și ție ți se pare c'am intrat în comedie? făcu el.

— ...într'o comedie sentimentală.

— Nu înțeleg! mărturisiri Gex.

— Nu mai iace pe neînțelegerilor ii spusei răsând, și nu te mai ascunde de mine!! Parcă eu nu știu ce te atrage în Siberia?....

— Ce? Vreau s'o scap pe Lydia Hilmar, și-am spus.

— Ei și?

— Și Ana Sethland s'a refugiat desigur la centrul britanic de acolo.

— Obrazul lui Gex se roză ușor.

Atinsesem oare în plin? Intr'adevăr detectivul acesta rece, al cărui suflet părea redus la logică, — era oare îndrăgostit de frumoasa agentă a Angliei?

Mi-am adus aminte atunci, că un fel de fatalitate, făcea ca acești doi detectivi de rasă, Ana Sethland și Gex Trevor, să se întâlnească în cercetările lor. 1) Poate că nu era o fatalitate, ci propria lor voință: când unul din ei era în primejdie, celălalt îi sărea în ajutor.

Avui imprudența să adaog:

— Gex, cred că Ana te iubește, altfel nu aș înțelege, de ce s'a încăpățânat să-și pună mereu viața în primejdie, pentru tine. Poate că a primit să se facă spioană, numai ca să poată veghea asupra ta, în Rusia....

Intr'adevăr, Ana fusese înainte de a deveni agentă a Angliei, în poliția americană, unde avea o situație destul de bună.

— Spui prostii, mormăi Gex, și se îndispuse.

Părea din ce în ce mai măhnit. În cele din urmă, îmi zise:

— Vezi Umbra care ucide, Scorpio-nul roșu.

CAUTATI SA RAMANETI TANARA

Cu ajutorul splendidului tratament Elizabeth Arden vârsta tânără este prelungită. Nu exista nici o bănuială și nici un efort zădărnice. Este inadevăr tristă povestea pe care oglinda v-a spus-o despre figura D-v? O trăsătură de oboseală pe gât sau riduri visible în jurul ochilor - Miss Arden are un tratament specific tocmai pentru cazuri de felul acesta. Orice trăsătură de supărare, bătrânețe sau oboseală va fi înlăturată. Pete pe obraz, care nu si au locul în aceasta eră de eleganță, vor fi înlăturate. Dacă aveți un rid pe obraz va dispărea. Fața D-v va avea un aspect plăcut cu o vitalitate și o trumusețe nouă. O piele moale, cu o tesatură fină și mușchi vioi pe fața D-v. înseamnă tinerețea pe care Miss Arden v-o oferă în mod sigur

Pentru îngrijirea zilnică a pielii D-v. cereți:

CLEANSING CREAM—
CREMĂ DE CURATIT
Patrunde în pori, îi degajă de praf și impurități, lasă pielea moale și atractivă

ARDENA SKIN TONIC—
TONICUL DE PIELE
ARDENA. Dă colorit, întinerțește și albăște pielea. Faceți uz cu și după crema de curatit

ORANGE SKIN FOOD—
NUTRIMENTUL PENTRU
PIELE ORANGE. O cremă bogată indispensabilă pentru pielea subțire sau la vârsta matură

SPECIAL ASTRINGENT—
ASTRINGENT SPECIAL
Pentru figura obosită. Întărește și regenerează țesutul pielii

Cereți broșura publicată de Miss Arden care va arată cum sa vă îngrijiiți fața după metoda sa renumită. Preparatul Miss Arden sunt de vânzare la București: Magazinul Universal, Calea Victoriei 11; Parfumeria Teatrului, Calea Victoriei 84.

ELIZABETH ARDEN

69, FIFTH AVENUE NEW YORK

LONDON 25 OLD BOND STREET W1

PARIS

BERLIN

MADRID

ROMA

(Toate drepturile rezervate)

Miss România 1931 va fi aleasă prin vot universal și secret

PARADA FRUMUSEȚII" așa se va numi filmul pe care-l vor realiza candidatele la titlul de „Miss România 1931“.

Rezumând cele arătate în numerele anterioare ale revistei, reținem inovațiile senzaționale, introduse de noi în concursul pe care-l facem anul acesta:

a) Alegerea nu se va mai face de către un juriu, alcătuit dintr'un număr restrâns de persoane, a căror obiectivitate este supusă bănușilor, ci marele public va fi chemat, ca prin vot universal și secret să desemneze pe cea mai frumoasă dintre frumoase.

b) Selecționarea celor demne să se prezinte în fața arbitrilor imparțial pe care-l formează toți cititorii noștri la un loc se va face pe baza fotografiilor și a buletinului, pe care toate candidatele sunt obligate să-l completeze și să-l trimită la redacția revistei noastre.

c) Pentru ar fi imposibil ca prezentarea candidatelor în fața publicului să se facă direct, în sensul strict al cuvântului, am ales calea filmului. Candidatele care îndeplinesc condițiunile și au fost alese într'o primă selecțiune, vor interpreta rolurile principale în filmul „Parada Frumuseții“ al cărui scenariu a fost scris de Joseph de Saxa. Acest film, o comedie nostimă, permite înfățișarea concurențelor în câteva sute de metri de bandă.

În filmul acesta oricare spectator care va vedea „Parada Frumuseții“ își va putea arăta preferința, dându-și votul pentru aceea pe care o consideră cea mai frumoasă.

Concurența, care va întruni numărul cel mai mare de voturi va fi proclamată „Miss România 1931“.

Candidatele la concursul de frumusețe al „Realității Ilustrate“ au astfel posibilitatea de-a se afirma nu numai din punctul de vedere al frumuseții fizice, dar și ca valoare artistică. Iar marelui public i se dă satisfacția de a participa în mod efectiv la alegerea celei mai frumoase fete din România și totodată siguranța unei perfecte obiectivități în această alegere.

Spre deosebire de modul de procedare din anii trecuți, reese din cele arătate că prezentarea fotografiilor este absolut necesară de data aceasta.

Intr'adevăr, în anul acesta, prima selecțiune, pentru alegerea candidatelor care vor fi chemate să turneze se face pe baza acestor fotografii. Din totalul fotografiilor primite la redacție vom alege pe acele care îndeplinesc cât mai bine condițiunile și numai acestea vor fi prezentate în film, în fața publicului.

Fotografiile însoțite de buletinul completat se primesc cel mai târziu până la 15 Februarie cor. Proclamarea candidatelor alese să filmeze și prezentarea lor în public se va face pentru prima dată la balul „Realității Ilustrate“ care are loc la 21 Februarie cor. în sala Roxy.

În numărul viitor vom arăta modul în care va vota publicul. Rezer-văm cititorilor o surpriză senzațională, în legătură cu această votare.

nic. constantin

CONDIȚIUNI DE PARTICIPARE

Candidatele la concursul de frumusețe trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

- 1) Să fie cetățene române.
- 2) Să aibe vârsta minimă de 17 ani și maximum de 25 ani.
- 3) Să nu fie nici să nu fi fost căsătorită.
- 4) Să locuiască la părinți, la rude sau dacă trăesc singure, să aibe o profesiune cinstită și mijloace de trai onorabile. Pretindem deasemenea o moralitate perfectă.
- 5) Nu sunt admise la concurs artistele de teatru, cinema și varieteu și nici manechinele.
- 6) Deasemenea nu pot participa candidatele care au luat parte la orun concurs internațional din străinătate.

Buletinul de mai jos trebuie completat întocmai și trimis împreună cu o fotografie de format cel puțin 9x12, redacției noastre, Str. C. Mille 11, purtând pe plic mențiunea:

„Concursul de frumusețe“

BULETIN PERSONAL

Numele și pronumele .....

Adresa: Str. .... No. ....

Comuna ..... Județul .....

Profesiunea .....

Vârsta ..... Locuște cu *) .....

Înălțimea ..... Talla ..... Culoarea ochilor .....

Culoarea părului ..... Greutatea .....

*) Se va indica în acest loc, dacă d-ra locuște la părinți, rude sau singură.

BALUL „REALITĂȚII ILUSTRATE“

Se știe că marile reviste străine obicinuesc să organizeze recepții și serbări, în localurile proprii, sau baluri și serate anuale, pentru a lăsa lesni cunoștința între cititorii lor și pentru a stabili o legătură vie între redacție și publicul cititor.

„Realitatea Ilustrată“ înțelegând această necesitate, a hotărât organizarea unui bal, pentru seara de 21 Februarie crt. Cum palatul nostru nu va fi gata decât în primăvară, acest bal va însemna primul contact direct între redacția noastră și publicul cititor, precum și pentru cunoașterea reciprocă a cititorilor.

Balul mascat și costumat, va avea loc în saloanele de sus ale teatrelor „ROXY“ (fost Lipsani-Palace) din strada Lipsani și va fi unul din cele mai importante evenimente al Carnavalului.

Printre atracțiunile senzaționale ale acestui bal, notăm: Proclamarea candidatelor care vor filma în „Parada Frumuseții“, concurând astfel pentru titlul de „MISS ROMANIA 1931“. Producția extraordinară a unui balet celebru.

Defilarea măștilor politice grotești.

Sport de baloane cu premii (o inovație minunată).

Tomboală cu toate numerele câștigătoare.

Premieri de costume: 1) Cel mai frumos costum; 2) Cel mai original și mai bine executat; 3) Cele mai comice trei costume.

Reportaj fotografic original, în sala de bal. (Cele mai interesante fotografii vor fi publicate în „Realitatea Ilustrată“).

Colegul nostru, d. Joseph de Saxa, — care-și va păstra în timpul masca, — va răspunde personal întrebărilor ce i se vor pune de către cititori, precum și o serie de numere senzaționale printre care notăm concursul unor artiști cu renume ai primelor noastre teatre. Jean Moscopol va cânta tangouri și simfonie.

Intrarea va fi de Lei 200 de persoană, iar biletele s'au pus în vânzare la agențiile Feder și Ipcar din Calea Victoriei, precum și la redacția revistei noastre.

În numărul viitor vom publica o dare de seamă amănunțită asupra concursului de toalete care s'a ținut Duminică 25 Ianuarie, însoțită de desenele modelelor premiate.

(URMARE DIN PAG. 12)

pe coline, vor frământa zăpada, și ne vor oferi viziunea reală a simfoniei albe... Printre zecile de skyori, e un grup distinct: vreo opt cântăși în țări, cămașă și surtuțe... Sunt țărani mărunței, cari fac nunți pe sky... Stărnesc senzație.

După trei ore, s'au reîntors din munți patrurile... Cehoslovacia, Austria apoi, noi în al treilea rând și Jugoslavia la urmă.

Ovațiile se adresează deopotrivă învingătorilor și învingătorilor... Seco coboară alene, ca pentru a înfrățire cu munții albi... Simfonie albă, — simfonie a păcii... A. DUMBRĂVEANU

CĂTRE CONCURRENTELE CONCURSULUI DE FRUMUSEȚE

Vă completeți frumusețea D^l întrebuintând PUDRA DE OREZ

OCEAN BLEU

de Lubin PARIS

Cea mai aderentă, fină și inofensivă. Delicioasă parfumată cu miros turburător.

OCEAN BLEU

Lubin PARIS

CUM VA FI OMUL VIITORULUI

PROF. RENE THEVENIN

PROBABIL că animalele cărătoare ca maimuțele și omul, au avut de ales între două posibilități, renunțând la cel de care aveau mai rar nevoie, — dat fiind că mantia membranoasă le-ar fi îngreuiat mersul, — spre a-și concentra toată agilitatea la alergarea și la liberul uz al mâinilor.

Oricare ar fi motivul, abandonarea unei posibilități ca aceasta, a fost un mare sacrificiu și după ce a renunțat la ea, omul a făcut uz de toată inteligența sa, pentru a o dobândi pe cale artificială. Rasa umană s'a străduit din toate timpurile, să dobândească aripele pe care natura i le-a refuzat și pe care le-a obținut deabia acum, după sute de secole.

Lupta dintre om și natură, pe care am schițat-o la începutul acestor articole s'a întors acum în favoarea celui dintâi, care a știut să învingă toate dificultățile puse în cale de eternul inamic.

Vom vedea în curând că această victorie a omului asupra legilor de neschimbat ale universului, n'a fost singura. Vom mai vedea că în viitor, dacă nu vrem să pierim în luptă, vom avea victorii mai mari și mai grele decât aceasta.

Multora le place să se legene în iluzia că natura a dat omului un sălaș etern pe acest glob, de care nu va putea fi deposedat în favoarea altei specii.

Știința însă nu găsește nimic, care să afirme o presupunere atât de simpatică.

Au mai fost și alte vietăți, ca dinosaurii, ce păreau să stăpâni locul și cari au fost nimicite ulterior.

Omul găsește mereu osemintele speciilor ce l-au precedat, după cum viitorii locuitori ai planetei, le vor găsi pe ale sale.

Am văzut deci că omul ar fi putut deveni un animal acuatil sau sburător.

Nu numai că n'a luat niciuna din aceste forme, dar pare evident că nici nu le va mai lua vreodată. Mai sunt încă multe forme, pe care le va fi refuzat, dar în privința cărora, într'un viitor apropiat, s'ar putea răzgândi, dacă atunci nu va fi „un câine prea bătrân pentru a mai învăța noui giubșlucuri.”

E prea posibil ca omenirea să ajungă în curând, să imite creaturi din cele mai inferioare și mai disprețuite.

Modificările aduse omului nostru imaginar în capitolele precedente, nu erau tocmai profunde, permițându-i dezvoltarea multora din caracteristicile sale fizice și intelectuale de astăzi.

Inteligența sa ar fi continuat a se ocupa în direcția pe care a urmat-o de fapt, cu mai mult sau mai puțin succes, dar după aceleași principii.

Vom considera acum o transformare mult mai radicală care ne va aduce în față o ființă cu totul diferită de rasa noastră, dar care nu va fi doar o creatură imaginară, căci din unele puncte de vedere, va fi mult mai „umană” mult mai „posibilă” decât cele două forme precedente și pe de altă parte, vom vedea că tot spre această extraordinară organizație, se îndreaptă omul viitorului, deși pe căi diferite.

Contrar părerii generale, omul nu e suveran absolut al pământului. O altă putere egală cu el, dacă nu superioară lui domnește alături de el, luptă cu el, îi face inaccesibile teritoriile ei, invadând locuri asupra cărora omul se credea stăpân. Această rivală a omului evoluiază pe căi diferite de ale acestuia, ajungând adesea la rezultate similare.

Acest al doilea stăpân al lumii e insecta.

Într'un capitol viitor vom arăta, că nici insecta nici omul nu sunt proprietari legitimi ai planetei care aparține în realitate unei a treia clase de ființe. Nu e însă acum momentul, să ne ocupăm de aceste chestiuni.

Dece recunoaștem insectei superioritatea pe care o refuzăm celorlalte vietăți? Pentru că insecta a triumfat asupra ostilităților naturii, prin mijloace de forță egală cu inteligența, care pot fi considerate superioare inteligenței. Această forță este instinctul, infailibilul instinct, care în unele cazuri e un progres față de inteligență și permite animalelor să obțină rezultate la care nu s'a ajuns, prin celelalte facultăți.

E probabil că dacă insecta ar fi avut o construcție întrucâtva diferită de cea de astăzi, ar fi dobândit o inteligență similară cu a omului, ceea ce ar fi determinat între noi și ea un aprig războiu, în care poate ar fi dispărut, căci dacă adversarul ar fi fost de mărimea noastră, ar fi avut un avantaj decisiv de partea sa, începând cu numărul.

Din fericire pentru rasa noastră, insecta și omul au apucat să di-

ferite, după ce luaseră naștere dintr'un strămoș comun. Salvarea rasei noastre nu era posibilă, decât în această condițiune.

Nu ne interesează ce ar fi devenit o insectă, dotată cu inteligența umană, ci, ce ar fi devenit omul înzestrat cu instinctul insectei. Aceasta e chestiunea ce intră în raza cercetărilor noastre și care ne va duce la concluzii ciudate.

În primul rând ce condițiuni am fi necesitat, pentru a lua o altă cale de dezvoltare?

Trebue să atribuim dezvoltarea inteligenței noastre, mizeriei fiziologice a rasei, la începutul existenței. La apariția sa pe planetă, omul era atât de slab, atât de puțin înzestrat, încât ar fi fost nimic de puternicii săi dușmani, dacă n'ar fi avut ajutorul ingeniozității, care-l făcu să găsească mijloace de apărare și atac, mult superioare celor cu care natura îl înarmase atât de meschin.

Insecta pe de altă parte, era formidabil prevăzută: fiecare segment al corpului său, era un instrument adaptat unei nevoi și în timp ce mâinile noastre erau silite să învețe tot felul de munci, spre a lupta și a construi, spre a căra obiecte sau spre a prinde prada, spre a prepara mâncare sau spre a făuri unelte, fiecare din numeroasele antene, clești, mandibule, labe, furci, pile, etc., cu care e înzestrată insecta, avea câte o aplicare determinată, fără să mai fie nevoie de intervenția unui creier.

Specializarea a ajuns atât de departe, încât nu numai fiecare piesă, dar fiecare parte a piesei are uneori o funcție specială la insectă.

Astfel vedem la albină, că primul segment al tarsului posterior, s'a transformat într'o periută pentru desprinderea polenului, în timp ce al doilea segment formează un fel de lingură, pentru adunarea lui. Aceste două părți lucrând împreună, formează un clește, cu care adună ceara secretată de abdomen, și așa mai departe.

Aceste membre sau părți de membre, au fiecare câte o singură aplicare, iar insecta le poate lăsa să lucreze, fără să le mai supravegheze.

Astfel primele acte raționate deveniră curând obicești la aceste vietăți și asta e una din cele mai precise definiții ale instinctului. Insecta posedând o unealtă adecuată fiecăreia din nevoile sale, n'a avut a face alt efort, decât să-și înscrie în memorie actul special, destinat fiecărui organ, pentruca apoi să-l repele automat.

Fiecare generație a rasei umane își pierde tinerețea, în a învăța să trăiască.

Pe lângă aceasta, trebuiesc lucrate unelte pentru fiecare individ, natura lăsându-l cu mâinile goale.

Insecta are avantajul de a se naște cu o educație tehnică completată de un adevărat arsenal de unelte și arme. Această mare economie de timp și energie, ce se observă la începutul vieții, e urmată de o altă economie, la celalt capăt: insecta nu cunoaște bătrânețea.

Să ne închipuim acum un om, având 20 sau 30 de mâini înarmate de natură cu un ferestruu, un ciocan, un târnăcop, un revolver, un cuțit, un clește, un strung, o secere, o furcă, etc. Acest om n'ar fi avut nevoie să-și bată mult capul cu ele, ci ar fi trebuit să-și amintească diferitele gesturi, care corespund fiecăreia din necesitățile ființei sale, dupăcum ne mișcăm picioarele în mers, fără ca mintea să aibă a se ocupa de fiecare pas.

Aci e foarte interesant de observat, că începând cucerirea vieții prin metode deosebite și urmând căi atât de divergente, omul și insecta au ajuns uneori la rezultate foarte asemănătoare, cel puțin în aparență.

Suntem înclinați să atribuim rivalilor noștri o inteligență similară cu a noastră, pentru că actele par de pasiuni pe cari le am încerca și noi în cazuri analoage.

Dintre animale, singure insectele au o organizație socială foarte asemănătoare cu a noastră. Agricultură și creșterea vitelor, care împreună cu descoperirea focului sunt cele mai prolifice invenții omenești, au fost practicate de insecte cu mult înaintea omului.

Fără îndoială, termitile nu se servesc de chibrituri, nici nu fac foc în marile lor așezări.

Insectele uzează de o formă de combustie mai lentă și mai sigură. a materiilor vegetale, care menține în interiorul clădirilor lor. — re-

Cliseul de mai sus reprezintă vegetația cu sute de mii de ani în urmă.

lativ gigantice, — chiar în zile de îngheț, — o căldură insuportabilă pentru un om.

Găsim într'adevăr că unele furnici și în special termitelile, creează și întrețin metode, care lasă în urmă tot ce au utilizat până acum cei mai mari grădinari ai noștri.

Unele termitel din Ceylon, cultivă grădini în încăperi închise, unde temperatura și umiditatea sunt constante, obținând recolte abundente și regulate. La unele specii de furnici *Acromyrmex discigera*, aceste metode ating o perfecție care ne înmărmurește. Animalul începe prin a acumula în celula sa câteva frunze, pe care le prefăce în cocoloașe și grămezi umede de forma unui burete în care curând se dezvoltă myceliumul unei ciuperci. Când grădina e în plină activitate, furnicile lucrătoare o plivesc cu grije, întocmai cum am face noi, și o curăță de corpi străini.

Când substanța nutritivă se epuizează, e dată afară puțin câte puțin și înlocuită printr'o nouă cultură.

Insfârșit, când colonia e silită să se mute, femeile cară în partea dinapoi a gurei lor, bucățele de pământ, în care se găsește mycelium și-l descarcă cu grijă în noua locuință unde plantează altă grădină. Regina o fertilizează cu materii din trupul ei, în așteptarea soțului, care vine cu noui frunze pentru dezvoltarea și extinderea plantației. S'ar putea umple multe pagini cu astfel de exemple. Ne vom ocupa acum de creșterea vitelor.

Unele furnici din genul *Lasius*, capturează și cresc în staule construite în acest scop, musculițe verzi și alte insecte, dela care scot un lichid dulce, păzindu-le de alte insecte. Duc aceste vite la pășune, le păzesc de pericole și au grijă de ouăle lor, în timpul iernii.

Motivul acestor surprinzătoare acte este fără îndoială, cu totul de altă natură decât în societatea noastră, dar după cum am spus, rezultatele se aseamănă.

Aceste insecte cari vădesc marile noastre virtuți sociale, au și viciile noastre.

Sclavia la ele n'a dispărut și se continuă pe aceleași baze de neîndurare, care existau în vechime la cele mai rafinate dintre civilizațiile noastre. Furnicile ca și oamenii se jefuesc, năvălind unele în coloniile altora.

Invingătorul capturează sclavul, prinde curând obiceiul de a-l face să lucreze în locul lui, astfel că la caz de nevoie, nu mai e capabil de nimic.

La furnici găsim că războiul izbucnește, ca și la oameni, în vederea cuceririi, distrugerii și a jafului, și nu, ca la alte animale, din simplă nevoie de alimentare sau apărare.

Un misterios semnal de alarmă chiamă insectele războinice la arme, în caz de războiu.

La albine, spre exemplu, întreaga colonie se ridică deodată, asediază stupul inamic, care se apără pe viață și pe moarte și adesea atrage colonii vecine în conflict. Invingătorii sfârșesc prin a invade cetatea asediată, masacrează pe locuitori, deși nu e nevoie, taie capul reginei, asasinează nimfele din leagăne, chinuesc cu cruzime răniții, jefuesc rezervele de miere și se îndoapă până ce beția devine generală.

Războiul lor seamănă cu războiul oamenilor, sub cea mai barbară și mai sângeroasă formă. Asemănarea merge chiar mai departe. Armatele lor sunt urmate de cete de profanatori, ca și la noi.

Când, spre exemplu, furnicile amazoane, părăsesc câmpul de bătaie, micile furnici *Tapinomus* se furișază, după trecerea oricărui pericol, pentru a devora cadavrele și a isprăvi cu muribunzii.

Dacă între cele două armate epuizate, victoria nu s'a pronunțat, le vedem încheiând adevărate tratate de pace și cele două armate inamice încep să lucreze pacinic laolaltă.

Paralelismul între actele sociale ale omului și ale insectei, duce la o analogie de consecințe. Am văzut că unele triburi de furnici care jefuiseră prea mult, obicinându-se să se servească numai de sclavi, pieriră în momentul când le lipsiră sclavi, care să lucreze pentru ei și să-i hrănească.

Pe de altă parte, unele triburi de insecte au adevărate vicii omenești. Unele Hymenoptere studiate de Wasmann, țin o mare provizie de omizi, în locuințele lor, îndopându-se cu sudoarea acestor captivi, nu spre a se hrăni, ci numai pentru plăcerea pe care le-o procură această băutură. Acest gust, care e un fel de desfrânare, poate fi comparat cu alcoolismul sau consumul de eter la oameni, căci ca și acele vicii, duce la turburarea simțurilor și la degenerare. Furnisorii acestor ruinatoare băuturi, nu se mulțumesc numai să fie hrăniți și cocoloșiți; își depun ouăle la un loc cu ale speciei care-i întreține.

Ce concluzii să tragem din cele de mai sus?

Evident, e chestie doar de asemănări. Dar aceste asemănări oferă un argument atât de bun și par să fie o consecință atât de logică a unor cauze îndepărtate, care sunt și similare, încât ne îndreptățesc să presupunem că se vor continua și în viitor. Insectele sunt într'o privință mult mai departe decât noi. Au apărut pe pământ și s'au dezvoltat cu mult înaintea rasei umane. Nu e deci nelogic să ne închipuim ce am putea deveni observând ce au devenit ele.

Tendința celor mai superioare insecte de a forma asociații, în care individul e sacrificat în interesul rasei. — pare să fie și ținta umanității.

Albinele, furnicile și termitelile în perioadele primitive, trăiau solitare ca și primul om. Aceste insecte unite apoi în familii, s'au grupat pe același loc, dat fiind că hrana, temperatura și alte condiții de existență, erau mai favorabile acolo decât aiurea. Dar, fiecare din ele ducea o viață independentă, cum ducem și noi în orașele noastre. Incelul cu incetul însă, nevoia de a se apăra de inamici comuni, de a-și asigura viitorul rasei, strânse tot mai mult legăturile între indivizi. Nu se poate să nu observăm că societatea umană, se îndreaptă către același rezultat.

Meșteșugarul zilelor de demult, exercitând mai multe meserii, nu se mai găsește decât în mijlocul celor mai puțin civilizate națiuni. Specializarea lucrului, pe de altă parte, devine tot mai mare.

Sentimentul care face pe fiecare din noi să încerce a se deosebi de vecinul său, să încerce de a face uz de oarecare superioritate în avantajul său personal, slăbește tot mai mult față de sentimentul de ajutor reciproc de muncă și obligație în vederea binelui obștesc.

Vom ajunge astfel la stergerea individului în beneficiul societății, la sacrificarea fiecăruia pentru salvarea tuturor, cum se întâmplă chiar în unele comunități religioase, și precum ar pretinde unele teorii sociale, dela toți membrii națiunii.

Mergem către un viitor, unde temuta profecție „*nenorocire solitarului*” va fi legea de care vom depinde cu toți?

Nu ne arată inflexibilul instinct al insectei, prin calea pe care a urmat-o de veacuri, drumul pe care va trebui să-l ia mâine inteligența umană?

Vom căuta să răspundem acestor chestiuni la sfârșitul discuțiilor.

Orice schimbare ar surveni, omul va rămâne un animal trăind la aer.

Lucrul acesta ne pare atât de învederat, încât găsim afirmația stupidă. Totuși nu e așa!

Experiențe recente au dovedit că în afară de aer, mai există și alte combinații de gaze respirabile, dintre care unele mai bune chiar.

Deci, ar putea veni o vreme, când rasa omenescă n'ar mai găsi atmosfera mai bună de respirat, decât ne pare nouă apa mării, pentru băut.

Sus: Ce aspect ar fi avut omul trecutului, dacă pe lângă mâini, ar fi avut clești ca la raci sau ghiare.

Dreapta: Probabilă așezare omenească din viitor în felul celor construite de termitelile.

Urmașii noștri ar putea privi atmosfera ca pe o cale a șorului și o sursă de materii, pentru unele preparate chimice, ca nitrații.

Cel care ar face o listă a lucrurilor, pe care omenirea nu poate spera să le realizeze, ar provoca hazul generațiilor viitoare, care le vor înfăptui.

Am văzut în capitolele precedente, seria de forme pe care omul le-ar fi putut lua, dacă în evoluția sa ar fi urmat exemplul multor animale, descinzând din aceiași strămoși ca și el și înarmate de o viață asemănătoare cu a lui; atât ca principiu cât și ca funcționare.

Un om amfibiu, un om aerian, un om depinzând numai de instinct, — care e un fel de inteligență de mult dobândită și transmisă prin ereditate, — oricare din aceste forme de omenire ar fi putut exista din moment ce aceste forme de viață se găsesc realizate în natură. Ipoteza e absolut admisibilă. Vom vedea dacă rasa noastră a avut dreptate să evite acest forme și dacă alegerea pe care a făcut-o, e mai bună.

În ceea ce privește primele două ipoteze, pare neîndoielnic. Am văzut inconvenientele ce s'ar fi ridicat în calea dezvoltării noastre intelectuale, în cazul unei adaptări la viața acvatică și stânjenirea pe care ne-ar fi adus-o membrana de piele, cu al cărei ajutor ne-am fi putut menține câteva momente în aer.

(Va urma)

In celula dementului

Soluția concursului nostru literar.

Orice încercare de a contrazice un dement este, după cum se știe, inutilă. Ea nu face decât să-l îndârjească și mai rău.

Deci, doctorul Gustav Roger nu avea nici o șansă de scăpare, dat fiind că nu putea să contrazică pe căpitanul Storm și nu putea nici să strige ajutor, nici să bată în ușa, fiindcă furia nebunului se înlețea. Doctorul fu nevoit atunci să convingă pe nebun, că și el este un dezertor, așa cum se credea și căpitanul; trebuia deasemeni să-l convingă, că și el trebuia să sufere aceleași consecințe și chinuri, ca și nefericitul bolnav. Medicul trebuia să facă pe căpitan să creadă, că ar căuta soluțiile prin care ar putea să scape amândoi din celula în care erau închiși. Bolnavul fiind convins că dacă s'ar fi deschis ușa, numai judecătorul ar fi putut intra, ca să-lucidă, doctorul nici măcar nu se putea apropia de ușa. Doctorul încercă să convingă pe Storm, că în cameră începe să se simtă un aer greu, că aude șgomote neînțelese și că e convins că în cameră au început să se introducă gaze asfixiante. Bolnavul începu să creadă spusele doctorului. Acesta se apropie de un mic ventilator și afirmă că simte cum intră gazele asfixiante în cameră. Nu le rămânea decât să deschidă geamul, ceea ce era imposibil; totuși doctorul urmând îndemnurilor bolnavului, se urcă în spinarea acestuia, sub cuvânt că vrea să deschidă fereastra. După ce stătu câțiva timp pe spinarea bolnavului, că-

pitanul propuse doctorului să se ducă la ușă, să bată încet în ea, pentru a cere puțină apă, prefăcându-se că li-e sete. Doctorul îi îndeplini dorința. Bolnavul introduse piciorul în deschizătura ușii, ca să nu mai poată fi închisă la loc. Când gardianul deschise ușa, el zări pe doctor înăuntru, chemă ajutoare, care imobilizară pe nebun, îi făcură o injecție calmantă și astfel doctorul fu salvat.

Concursul a întrunit 16.826 răspunsuri.

Au dat răspunsuri apropiate de soluția cea mai bună, următorii:

Haralambie Constantinescu, Institutitor, „Principele Nicolae”-București; Aristide D. Cantilly, student în filozofie, Curtea de Argeș; V. Davidescu, Str. Braziliei No. 23, București; Bebe Wertenstein, contabil, Soc. An. „Podgoria”, Focșani; F. D. Ionescu, str. Brătianu No. 3, Curtea de Argeș; Teodor Popescu, str. Alex. Demetriade 61, Buzău; Elena Preot Păușescu, Com. Cotu-Ciorii, jud. Buzău; Eug. prof. Cetatea, Oradea, Piața Ștefan-cel-Mare 7; Georges Tudorache, student, Calea Rahovei No. 39, Loco; Eugen Turcanu, student, str. Miron Costin No. 3, Botoșani; Râbciuc Vasile, învățător, satul Lencăuți, Of. Chelmenți, jud. Hotin; Dely Blitzstein, str. Sf. Spiridon 31, Galați; Paul Petrea, str. Austrului No. 4, etaj, Loco; D. N. Veșeleanu, str. Toamnei 102, Loco III; Angela Ostapovici, str. Elena Doamna 13, Ploești; Lola Soru, Griviței 63, Loco; Odette Ipcar, str. Lascăr Catar-

giu 9, Loco; Jean A. Drăcșănescu, elev, str. Cobălcescu 20, Loco, Arghir N. Brătianu-Kallais, Adamclisi; Jacques Bron, str. Eternitatea No. 55, sau Banca Moldova S. A. Secția Scont. Iași.

* * *

Premiul de Lei 5000 a fost atribuit prin tragere la sorti, d-lui Ene Săvulescu din Brăila, str. Sevastopol 34.

Chemarea Dragostei

(RAPSDIA ROMANA)

Film realizat de regisorul Jean Mihail după o năvelă de Ion Golea

Se filmează ultimele scene din „Chemarea Dragostei” (Rapsodia Română), realizat după o năvelă de Ion Golea.

Autorul și-a plasat acțiunea la țară și la oraș, arătând deosebirea dintre cele două lumi.

O fată simplă dela țară, este cucerită de un Don Juan orășan, care o conduce în Capitală, în mijlocul vieții și al tumultului. Aci se plictisește însă repede de victimă.

Fata fuge și tocmai în clipa când este la un pas de mocirlă, iubitul dela țară, venit în căutarea ei, o găsește și o iartă, căci a înțeles rălăcirea ei.

Regisorul Jean Mihail, a înțeles admirabil intențiile autorului, sperăm că primul său film sonor și cântat, va corespunde așteptărilor.

Din interpretare fac parte: d-na Emma Romano, d-nii Al. Lupescu dela Opera Română, Paul Constantin și P. Stoianof.

Orașe aeriene pentru păsărele

ȚĂRANII francezi și austriaci iubesc păsărelele mai mult decât celelalte popoare. Spre sfârșitul iernii, sătenii fac adăposturi pentru păsărelele ce se întorc din țările calde. Se construiesc cuiburi artificiale pe care le așează pe ziduri și acoperișe. Păsărelele ocupă aceste cuiburi și drept mulțumire, desfată cu cântecele lor, pe cei cari s'au îngrijit de ele.

În Austria grija pentru păsărele este și mai dezvoltată. Acolo țărani în lungile seri de iarnă, construiesc lădițe mici, pe care le înfig apoi în vârful unor prăjini înalte, așezate în jurul caselor. Sunt sate unde aceste căsuțe sunt atât de dese, încât formează adevărate orașe aeriene.

Un original arc de triumf

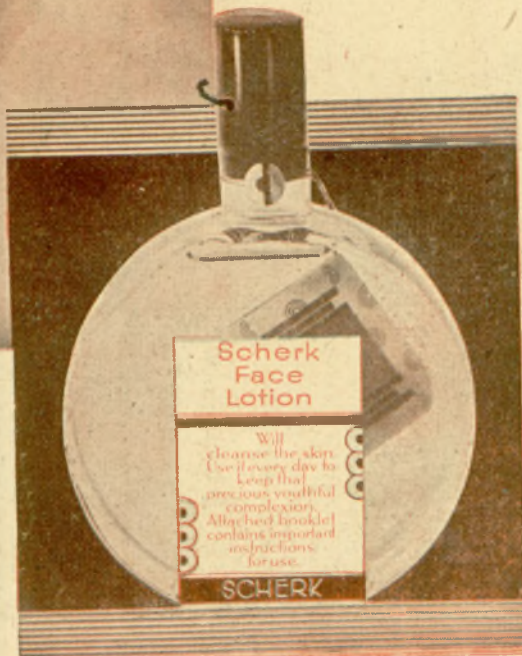
ÎN Statele Unite se duce actualmente o vie campanie împotriva prohibiției alcoolului. Numeroase ligi formate în acest scop, fac propagandă pentru abrogarea legii, prin care se oprește fabricarea și desfacerea produselor alcoolice. D. John Brown președintele unei astfel de ligi, a construit zilele acestea un original arc de triumf, pe sub care va trece acela care va învinge anti-alcoolismul. Arcul de triumf construit în grădina palatului său, este format din butoaie și sticle de șampanie. În ziua ridicării prohibiției alcoolului acest arc de triumf va fi umplut cu șampanie și după ce va trece corțegiul se va consuma conținutul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Doriți să

aveți un ten frumos?

Obicinuți-vă cu „Scherk Face Lotion” (apa de față „Scherk”).- Ea curăță porii feții și împiedică nașterea oricăror defecte ale tenului.- Întrebunțarea „Scherk Face Lotion” (apa de față „Scherk”) este foarte plăcută, deoarece grație puterii ei de pătrundere în pori, vă simțiți înviorați.- Faceți o încercare!

SCHERK
PARIS LONDON BERLIN WIEN NEW YORK

REPREZENTANȚA GENERALĂ

„Scherk”

BUCUREȘTI - STR. LIPSCANI 94
(LUPOAICA)

Scherk
Face
Lotion

(Apo de față „Scherk”)

DE VÂNZARE LA FARMACII, DROGHERII ȘI PARFUMERII

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUCURIILE IERNII